

DIARI DE SESSIONS

C O R T S V A L E N C I A N E S

IX Legislatura

Número 77 • 2017

Sessió plenària realitzada el dia 26 de gener de 2017

Presidència del Molt Excel·lent
Senyor Enric Morera i Català

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 6 minuts)

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a informar i realitzar una valoració sobre les qüestions tractades en la conferència de presidents, sol·licitada a petició pròpia (RE número 46.275)..... 3806

Intervencions de la diputada senyora Isabel Bonig Trigueros (GP Popular) i dels diputats senyor Alexis Frederic Marí Malonda (GP Ciudadanos), senyor Antonio Montiel Márquez (GP Podemos-Podem), senyor Fran Ferri Fayos (GP Compromís) i senyor Manuel Mata Gómez (GP Socialista).

Declaració institucional amb motiu del Dia Europeu de la Memòria de l'Holocaust

Projecte de llei, de la Generalitat, pel qual es crea l'agència valenciana de la innovació. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Indústria i Comerç, Turisme i Noves Tecnologies..... 3825

Intervenció del diputat senyor Víctor Garcia i Tomàs (GP Compromís) per a presentar el dictamen de la comissió.

Intervencions dels diputats senyor José Francisco Almería Serrano (GP Podemos-Podem) i senyor Antonio Joaquín Woodward Poch (GP Ciudadanos) i de les diputades senyora Teresa García Muñoz (GP Compromís), senyora Noelia Hernández Sánchez (GP Socialista) i senyora María Bernal Talavera (GP Popular).

Votació: s'aprova per 48 vots a favor, 27 en contra i 11 abstencions.

Intervencions de les diputades senyora Noelia Hernández Sánchez (GP Socialista) i senyora María Bernal Talavera (GP Popular) per a explicació del vot.

Declaració institucional amb motiu del trenté aniversari del programa Erasmus 3835

María García González (GP Ciudadanos), del diputat senyor José Ramón Nadal Sendra (GP Compromís), de la diputada senyora María Sabina Escrig Monzó (GP Socialista) i del diputat senyor José Ramón Calpe Saera (GP Popular).

Projecte de llei, de la Generalitat, de pesca marítima i aqüicultura de la Comunitat Valenciana. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Agricultura, Ramadera i Pesca 3836

Votació: s'aprova per 57 vots a favor i 25 abstencions.

Intervenció del diputat senyor Emigdio Tormo Moratalla (GP Ciudadanos) per a presentar el dictamen de la comissió.

(S'alça la sessió a les 14 hores i 43 minuts)

Intervencions de les diputades senyora Beatriz Gascó Verdier (GP Podemos-Podem) i senyora Rosa

Relació de diputats i diputades assistents a la sessió

Ple de les Corts Valencianes realitzat el dia 26 de gener de 2017. Comença la sessió a les 10 hores i 6 minuts. Presideix el president de les Corts Valencianes, senyor Enric Morera i Català. Sessió plenària número 45. Segona i darrera reunió.

El senyor president:

Il·lustres convidats que ens acompanyen des de la tribuna.

Moltes gràcies als mitjans gràfics.

Senyories, es reprén la sessió.

Compareixença del president del Consell, senyor Ximo Puig i Ferrer, per a informar i realitzar una valoració sobre les qüestions tractades en la conferència de presidents, sol·licitada a petició pròpia (RE número 46.275)

El senyor president:

Donem la benvinguda al Consell per a substanciar este punt molt important, el 9 del nostre ordre del dia, que és la compareixença del president del Consell per a informar i realitzar una valoració sobre les qüestions tractades en la conferència de presidents, sol·licitada a petició pròpia.

Com vostés saben, el procediment d'este punt està reglamentat en els articles 168 i 67 del nostre reglament.

En primer lloc, tindrà el president del Consell la intervenció per a informar sobre la comunicació que va enviar a Les Corts.

President, té vosté la paraula.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

Senyores i senyors diputat.

Em permetran que les meues primeres paraules siguen per tal de donar suport a totes les persones que han patit directament els efectes del temporal que ens ha afectat els darrers dies.

Han estat dies durs en què, una vegada més, hem d'agrair als treballadors i treballadores d'emergències, policies locals, bombers, sanitaris, Unitat Militar d'Emergències, el seu servei exemplar als valencians i valencianes quan més ho necessitem.

He pogut conèixer de primera mà la magnitud dels danys i vullc transmetre als afectats que La Generalitat està treballant per reparar, com més prompte millor, els efectes de la tempesta. *(Aplaudiments)*

Per això hem actuat en dos línies. La primera, buscar el compromís del Govern d'Espanya en la restauració dels danys. I per això em vaig reunir amb el ministre de Foment i acordarem que es produísca la declaració de zona especialment afectada per una emergència per a esmenar les pèrdues tant dels municipis com de les famílies i persones afectades.

En segon lloc, els anuncie que este mateix divendres, en el ple del Consell, aprovarem un acord que ens compromet a dotar el fons de contingència dels recursos necessaris per a pal·liar els perjudicis causats pel temporal.

La llei d'estabilitat no permet en estos moments incorporar els romanents pressupostaris al fons de contingència, encara que es produïsquen situacions d'emergència com les ara ocorregudes ací.

Per això instem el Govern d'Espanya i el Congrés dels Diputats a estudiar una reforma d'eixa llei que acabe amb una situació anòmala, tant ací com en qualsevol lloc d'Espanya. És absolutament absurd que en un moment de gran dificultat no se puguen incorporar els recursos suficients, sobretot aquells que tenen a vore amb el que significa l'estalvi d'un any.

En els darrers temps hem patit diversos episodis ambientals complicats, però lluny de baixar els braços davant l'adversitat, hem tret la major fortalesa i la nostra cara més solidària.

Senyories, comparec davant vostés per a donar compte com a expressió de normalitat i respecte democràtic, donar compte de la conferència de presidents.

Esta és la primera vegada que compareix un president per a donar compte a Les Corts, per a donar compte, en definitiva, als valencians i valencianes després d'una conferència de presidents, però també és la primera vegada que acudirem a esta cita amb una posició consensuada com a poble, consensuada després d'haver-me reunit amb els grups parlamentaris, els síndics, els agents socials i també els expresidents.

Per això, volia començar esta intervenció agraint sincerament als síndics dels grups parlamentaris, al conjunt de la cambra, l'exercici responsable de la unitat. Gràcies per haver mostrar clarament una vocació valencianista, que és, sense dubte, la força de la nostra reivindicació.

Abans de baixar al detall del que ha significat esta conferència, m'agradaria fer una breu reflexió en quina situació s'emmarca. Que es produísca esta reunió després de cinc anys és símptoma d'un nou cicle, d'un nou temps, però també es fruit d'una urgència institucional.

És un bon símptoma polític que a Espanya el desbloqueig haja donat lloc a una situació en què el Govern d'Espanya necessita formar majories per a prendre decisions. Hem inaugurat una etapa on acordar amb diferents és una obligació permanent. Per a algun este es un símptoma de feblesa. Al meu entendre, és una oportunitat per a la pluralitat, el diàleg i l'acord.

Este canvi de la representació exigix un canvi d'actituds. És una oportunitat per a restablir la sintonia de la democràcia amb una ciutadania avergonyida dels que van malbaratar un enorme cabal de confiança. Que a ningú li espante el diàleg, perquè el diàleg és el que ha exigít la ciutadania.

Eixes premisses de pluralitat, diàleg i acord són les que estem aplicant ací a la Comunitat Valenciana. Estem posant en pràctica una via política valenciana, una via que s'exemplifique en la construcció del consens per una qüestió fonamental, com és la reforma del sistema del finançament autonòmic.

A la Comunitat Valenciana hem fet un pas més perquè hem superat el diàleg per imperatiu i practiquem el diàleg per convicció. Estem demostrant que es pot treballar amb coalicions, pactes, acords parlamentaris. Crec que a esta terra hem fet de la pluralitat virtut.

Han fracassat estrepitosament els vaticinis que anticipaven els pitjor auguris per a la Comunitat Valenciana: la caiguda en barrina de la seua economia i la qualitat de la convivència interna. No només no s'ha creat un clima d'incertesa, hi ha més seguretat, hi ha més cohesió, hi ha més confiança.

Vint mesos després, el resultat és més estabilitat política, una convivència de major qualitat i tots els indicadors econòmics i socials han millorat.

Hui, este matí hem conegut l'última EPA i el resultat és que el ritme d'avanç en generació d'ocupació és major en la Comunitat Valenciana que a Espanya, creixem 3,6% enfront del 2,3 d'Espanya. En el conjunt de 2016 hem generat 68.300 ocupats, el millor des de 2006, i hem reduït l'atur en 53.000 persones. S'ha aconseguit allò que ens vam plantejar: baixar este any del 20% i estem en el 19%.

Aixina i tot, cap triomfalisme perquè encara queden 158.800 famílies en tots els seus membres estan aturats.

Sense dubte, en qualsevol cas, les empreses, els treballadors, els cinc milions de valencians estan fent la seua part tal de contribuir a la reconstrucció i al renaixement de la comunitat, però hi ha problemes que, com saben bé vostés, no poden solucionar a soles perquè estan arrelats a la nostra pròpia arquitectura de l'estat.

Per això, senyories, esta conferència de presidents també és fruit d'una urgència institucional, perquè si abans m'he referit a esta com a una nova situació que ha d'ajudar a la salut de la democràcia, crec que hem d'aprofitar també esta conjuntura per a establir com a principi de convivència política a Espanya la lleialtat institucional.

És en este marc en què crec que hem d'interpretar la primera conferència de presidents després de cinc anys d'absència. Un mecanisme que en països com Alemanya, funciona com a peça clau del federalisme cooperatiu, reunint-se fins a quatre vegades a l'any.

Ens queda molt de camí per a estar a l'alçada de federalismes millors articulats, però rescatar este mecanisme de l'oblit és decisiu per a implementar instruments de cogovern entre nosaltres. És decisiu per a impulsar un camí que normalitze eixa cooperació baix la premissa gens revolucionària en tots els països avançats que l'estat no és monopoli de l'administració central.

Esta reunió ha de ser, per tant, el germen de la superació d'una tendència de situar l'escenari del debat en un lloc en què les comunitats autònomes es barallen entre elles, mentre el Govern d'Espanya és un actor impassible. El govern central no és l'àrbitre, el govern central és un actor més. *(Aplaudiments)*

Necessitem que l'estat funcione millor, i este resultat pot aconseguir-se si les comunitats autònomes també pensem en termes d'estat, però necessàriament l'administració central ha de fugir de la supèrbia de decidir sense entendre que el temps del centralisme ja ha passat.

Amb esta premissa arribarem a la conferència de presidents. Hem participat a la conferència amb els deures fets, amb ànim d'aportar no des del lament sinó des del treball i hem actuat amb exigència i amb lleialtat.

En primer lloc, exigència de solucions per als valencians i les valencianes. Per això, la nostra prioritat va ser posar damunt la taula la insostenibilitat del problema valencià, fer participar al conjunt d'Espanya d'una situació que no solament no té comparació amb cap altre territori, sinó que no té cap justificació en termes de justícia.

Al llarg de molts mesos hem trencat, estem trencant els murs de la invisibilitat. Cada vegada pesen menys els tòpics imposats sobre el nostre poble. No existix el «levante feliz», existix una terra que ha estat maltractada, una terra que ha estat tractada com la pària de l'estat autonòmic.

Pot sonar dur expressat en estos termes, però més duren són les xifres que sustenten els nostres arguments. Els coneixen tots vostés, els hem debatut en moltes ocasions, però crec que en la casa del poble valencià ha de repetir-se la magnitud de la injustícia fins que aconseguim superar-la.

Tenim un dèficit històric d'ingressos per habitant que ens ha allunyat de la mitjana espanyola fins al punt de situar-nos en l'últim o el penúltim lloc, segons l'any. Un allunyament de la mitjana que segons l'informe de la Sindicatura de Comptes, posa una pèrdua de 14.380 milions d'euros menys entre 2002 i 2015. En definitiva, uns recursos clarament menors per a prestar els mateixos serveis.

El finançament que rep cada valencià és 258 euros anuals menys que la mitjana espanyola, 970 euros, quasi 1.000 euros menys que el que més rep. Tots, per tant, coincidim que el problema valencià és insuportable.

Però també és insostenible la situació financera del conjunt de les autonomies. Som totes les comunitats autònomes les que necessitem un nou model de finançament. Per això, la nostra postura és la posició d'exigència valenciana, però també d'exigència lleial amb el conjunt de l'estat.

Amb una simple comparativa es resumix la necessitat del canvi de model. En 2015, la quantitat que va faltar a les autonomies de règim comú per a poder finançar els seus serveis públics fonamentals va ser de quasi 26.995 milions d'euros. En eixos anys de la crisi també el deute autonòmic augmentà 25.000 milions a l'any.

Com veuen, no és un problema de despesa, les autonomies no són l'administració malbaratadora d'Espanya. De fet, el 95% de la reducció de la despesa pública en els darrers anys

s'ha produït en les administracions autonòmiques i locals. És un problema d'atribució de competències sense finançament.

No és possible que en este país estiga clara la distribució vertical de competències, però no la distribució de recursos per a complir eixes competències. Per això hem alçat la nostra veu per a denunciar la injustícia valenciana, però també tractar la injustícia del sistema.

Senyores diputades, senyors diputats, hui podem dir, amb prudència i humilitat, que la Comunitat Valenciana ha aconseguit posar data a la reforma del finançament. En 2017 tindrem un nou model. La nostra unitat va trencar la invisibilitat, la nostra unitat ha posat data a la reforma i ara s'han de concretar les solucions.

Posem en l'agenda un model que acabe amb la injustícia de la distribució de recursos. No és només entre les distintes autonomies, sinó sobretot entre les autonomies i el Govern d'Espanya. Un nou model discutible el que aportem els valencians, el que hem posat als valencians a l'abast de tots, però és un document rigorós per al debat: del problema valencià a la solució justa i sostenible per a tots.

Proposem un model de finançament que es base en criteris senzills i transparents, que contemple simultàniament les qüestions de suficiència i estabilitat, equitat i solidaritat; que garantisca l'autonomia, coresponsabilitat fiscal, lleialtat institucional. Proposem trencar d'una vegada les restriccions derivades de l'*statu quo*.

Per això, proposem un model que es concreta en, primer, la protecció dels nivells de prestació de sanitat, educació, protecció social amb el finançament complet d'estos.

Segon, l'assignació dels ingressos tributaris, cotitzacions, IRPF, IVA i impostos especials en funció de les competències assignades i la participació de totes les administracions en els òrgans de govern de l'administració tributària.

I tercer, l'assignació dels actuals tributs cedits al finançament de la resta de competències, complementant-ho amb un fons de suficiència.

En definitiva, els valencians demanem una cosa tan elemental com un model en què no importe on nasques per a tindre garantits tots els drets i, al mateix temps, garantir l'autogovern.

Però este plantejament d'igualtat i singularitat no es pot construir sobre la base de les injustícies heretades. No és conseqüent amb l'aprovació d'un nou sistema mantindre el deute acumulat pel mal funcionament dels sistemes anteriors. Ací a la Comunitat Valenciana acumulem el major deute de totes les autonomies, una part, òbviament, correspon a males decisions i no anem..., no podem esquivar les nostres responsabilitats. Però una altra és directament producte de l'infrafinançament i en el futur no podem carregar amb el pes de la discriminació passada.

Per això, senyories, anem a seguir reclamant fórmules per a la condonació del deute històric. (*Aplaudiments*) Hem de resetejar el finançament, començar des de zero, perquè la Comunitat Valenciana no pot començar esta nova etapa des d'un posició de partida de menys 43.000 milions d'euros.

Demanem un model que ajude a restaurar els dos pilars de la nostra arquitectura institucional: el pilar de l'estat de les autonomies des del punt de vista institucional i el pilar de l'estat de benestar com a la gran garantia d'equitat i d'igualtat.

La sostenibilitat del sistema autonòmic significa la sostenibilitat de l'altre, l'estat del benestar. No hi ha estat de benestar sense autonomies i no podrà haver-hi autonomies sense un millor finançament.

En l'aplicació de la dependència tenim el millor exemple de com es complix este plantejament. La realitat és que les autonomies han hagut de rescatar el sistema de dependència dels incompliments del govern central, dels governs centrals.

Per això, en esta conferència també acordem, al costat de la reforma del model de finançament, que l'estat assumisca els seus compromisos legals en matèria de dependència.

Però per a avançar en la sostenibilitat no només cal repartir millor els recursos, també hem d'acabar amb la competència fiscal entre les autonomies, la competència fiscal deslleial entre les autonomies.

En l'actualitat hi ha una autèntica deslocalització de persones cap a autonomies, com ara la Comunitat de Madrid; s'està recentralitzant la riquesa en el nostre país. Una autonomia està recaptant un poc més a costa que totes les altres perdem molt. No podem arribar a la nefasta conclusió que el millor camí és empobrir el veí.

Per això plantegem la necessitat de coordinar els nostres tributs, per suposat des de l'autonomia, per suposat des de la defensa de la coresponsabilitat, però no és raonable que quan demanem una harmonització fiscal a Europea, existisca *dumping* fiscal a l'interior d'Espanya.

Senyories, encara que la prioritat de la Comunitat Valenciana ha estat, sense dubte, impulsar la reforma del finançament i la sostenibilitat dels serveis públics fonamentals, com vaig anunciar, hem participat i participarem sempre en tots els debats.

I per suposat hi havien altres punts de l'agenda de la conferència de presidents que per a nosaltres eren també especialment importants. L'agenda valenciana ha estat present en els acords aconseguits en la conferència.

Vam proposar en les reunions preparatòries incloure l'ocupació entre els assumptes centrals a tractar. I finalment, s'acordà, primer, la participació de les comunitats autònomes en els recursos per a la formació professional per a l'ocupació; avançar en la modernització dels serveis públics d'ocupació per a millorar l'eficàcia de les polítiques actives i, en tercer lloc, l'efectiva implantació de la garantia juvenil i els plans d'ocupació específics des de les comunitats autònomes per tal d'anar treballant, especialment, en els majors de quaranta-cinc anys, aixina com els aturats de llarga durada i els joves.

En l'acord sobre els reptes demogràfics vam incloure una esmena especial per a pal·liar els efectes de la població flotant. És cert que esta és una qüestió que estava plantejada fonamentalment per a aquelles comunitats autònomes que tenen els índex més grans de despoblació.

Nosaltres també tenim una part de la comunitat en una greu despoblació, però, a més a més, tenim un altre repte demogràfic, un altre repte que té a veure amb els efectes de la població flotant. Un element, per tant, vital per a la comunitat és que es comptabilitze en les polítiques públiques el pes de l'atenció als turistes i també a la població desplaçada.

En matèria d'educació sol·licitarem, i es va incloure, definitivament, la incorporació al pacte social educatiu de la visió de les comunitats autònomes, que fins a hui no estava contemplada, malgrat ser les comunitats autònomes que apareixien en la major part del sistema. En el preacord no apareixen les comunitats autònomes, ara és necessària la participació de les comunitats autònomes per al pacte educatiu.

Pel que fa a la protecció civil, en la qual, efectivament, la coordinació és un element fonamental, s'acorda constituir el consell nacional de protecció civil per a coordinar adequadament tots els recursos d'emergència, que és una qüestió absolutament prioritària, com hem vist.

D'altra banda, en altres ocasions, hem estat parlant en esta cambra, distints membres del govern, de la necessitat d'enfortir l'administració pública valenciana. Som la segona autonomia amb menys funcionaris per habitant i l'envelliment de la nostra plantilla arriba a tal punt que des dels quasi 120.000 empleats públics, només comptem amb 58 persones menors de trenta anys.

Pr això, haver acordat una taxa de reposició major és un element bàsic per a garantir la viabilitat dels nostres serveis públics, més si cap quan entre els acords s'establix l'enfortiment general del sector públic, però també l'anàlisi de l'especificitat en les necessitats de cada autonomia.

Amb este acord, la Comunitat Valenciana ha de tindre una taxa de reposició específica, que ens permeta pal·liar el dèficit d'empleats públics que patim. No és raonable una resposta lineal per a una situació de partida asimètrica.

També es van aconseguir acords que coincidixen amb la línia de treball que portava ja el mateix Consell en matèries com la targeta social, que es coordinarà amb la política que es duia a terme des de la vicepresidència del Consell per a implantar un SIP social a la comunitat.

En matèria d'energia, també hem acordat la participació de les autonomies en el disseny de la normativa que regula el cost del social i la protecció al consumidor vulnerable, en la línia de la política contra la pobresa energètica impulsada pel Consell.

S'han atés també altres urgències que afecten qüestions estructurals fonamentals, i en la qual nosaltres hem segut coautors de la proposta, com és la política europea. I hem acordat que les comunitats autònomes han de ser necessàriament consultades davant la presa de decisions a Europa, a la comissió, d'aquelles competències que estan transferides a les comunitats autònomes.

No és possible que se plantegen solucions sense tindre en compte a aquells competents en les matèries. En eixe sentit, també hi ha hagut compromís de negociació prèvia en la programació de fons i d'inversions europees.

Però, a més a més dels acords que els he descrit, la Comunitat Valenciana ha liderat especialment dos propostes, dos propostes que finalment acabaren sent acord. Vam estar nosaltres els que exigirem un pacte d'estat contra la violència de gènere amb participació del conjunt de l'estat. (*Aplaudiments*) És, sense dubte, el problema més greu que té l'estat. El més greu, sense dubte, és que continue matant-se dones des de la violència masclista. I, per tant, les comunitats autònomes volem ser una part activa en esta batalla.

I també va ser la nostra posició la que va reclamar, també després acordada unànimement i recolzada per algunes autonomies especialment, la dramàtica situació dels refugiats. S'està patint ara un hivern duríssim, estan abandonats a les portes d'Europa. I ara ja no es tracta de més discursos, es tracta d'actuar ja, de fer un pla d'emergència ja.

I això és el que va acordar la conferència de presidents, que esta setmana ja tenia de tindre elaborat un pla per a actuar directament i, a més, que se veja que encara queda entre nosaltres alguna certa humanitat. Perquè tenim el compromís de liderar canvis institucionals, però, és clar, cap institució estarà a l'alçada d'eixos canvis institucionals si no està compromesa en la profunditat dels canvis ètics.

Com veuen, la veu de la comunitat no solament ha estat present, sinó que ha estat una veu reconeixible per fer eixa conferència un espai útil per als ciutadans.

Senyories, la conferència de presidents ha demostrat que la presència de les autonomies enriqueix la presa de decisions. En una Espanya plural i diversa són positius els acords entre partits, però que ningú s'equivoque, és imprescindible l'acord i el diàleg permanent entre els territoris.

Per això, l'establiment d'una convocatòria anual és un bon primer pas, que no siga una convocatòria a benefici d'inventari del govern, sinó que estiguen les dates i se reglamente clarament com se pot fins i tot convocar extraordinàriament, com també se fuja de la unilateralitat o de la verticalitat en la presa de decisions.

Som forts quan ens escoltem, quan tots els problemes estan damunt la taula, quan no n'hi han zones opaques en l'òptica de l'estat. Això ho sabem bé en esta terra on hem patit una injustícia que ens ha estat i ens ha fet històricament invisibles. Per això, avançar en un camí federalitzat és la millor garantia d'igualtat entre els valencians.

Senyories, estem en un punt d'inflexió. Hui estem més prop de posar fi al problema valencià, però estem molt lluny de tindre les solucions. Queda quasi tot per fer. S'ha desbloquejat la negociació, s'ha avançat en qüestions fonamentals, fins i tot ja no es veu impossible que s'incloga la condonació del deute, però queda quasi tot per fer.

Hem de tindre clar que més enllà de les nostre diferències, només el consens com a poble basat en l'acord d'estes Corts ens farà arribar a la fita que històricament ens ha estat negada. Amb unió ací, hem d'explicar fora la legitimitat i la justícia de les nostres aspiracions.

Cada u de nosaltres estem compromesos..., hem d'estar compromesos per a fer la pedagogia suficient, perquè tenim els arguments justs. I en este treball tots els agents són

decisius: les diputades, els diputats, els grups parlamentaris, la societat civil.

Per això els demane que continuem activant, amb força, tota la nostra representativitat política, empresarial, social, acadèmica, associativa. Tenim d'estar en tots els escenaris per plantejar amb fortalesa la nostra posició.

Els demane que seguim junts en l'impuls d'este nou horitzó, que tinguem l'alçada de mires que exigix el moment per al futur del poble valencià, perquè la nostra unitat de hui suposarà la igualtat dels valencians demà. Significarà que els valencians tindran totes les oportunitats que es mereixen.

I vull acabar dient que en estos moments, que van bé les coses, que els indicadors socials i econòmics van bé, imaginem vostés si el sector públic tinguera tota la força que es mereix per a ajudar a tot el que és l'escenari que en estos moments està provocant que ja puguem dir que hem baixat del 20% d'atur.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

A continuació, per a continuar el debat, tindrà lloc la intervenció de cada grup parlamentari. Començarà el Grup Parlamentari Popular. I a tal efecte, la seua síndica, la senyora Isabel Bonig, té la paraula per un temps màxim de quinze minuts.

La senyora Bonig Trigueros:

Con la venia, senyora presidenta.

En primer lugar, me gustaría dar la bienvenida a todos los agentes sociales, económicos y empresariales que hoy están aquí. Agradezco su presencia.

Darle también la bienvenida al *molt honorable president*, a la vicepresidenta, *consellers*.

Sumarme a las palabras que ha dicho el presidente de La Generalitat en recuerdo a toda la gente que ha sufrido los temporales y a todos los que han trabajado. Ha sido –estoy absolutamente segura, presidente–, un desliz, se ha dejado –un olvido–, se ha dejado usted a la Guardia Civil. Por lo tanto, incluimos también a la Guardia Civil.

Mire, había una frase..., yo una vez escuché, escuché una frase que decía que a los ciudadanos se les convence con argumentos y se les conmueve con sentimientos. Permítame, desde el respeto, señor presidente, que ¡hombre!, hay que ponerle a la vida un poco, y más a este tema, de argumentos, de pasión y de sentimientos. Pero no se preocupe (*aplaudiments*), yo le pondré argumentos, pasión y sentimientos.

Y en segundo lugar, me van a permitir que... Hoy se ha conocido una noticia, la acabamos de conocer, y hay que decir...,

no nos hubiese gustado y ojalá no... Pero la sentencia de la Audiencia Nacional ha... Ojalá no hubiésemos tenido que cerrar Radiotelevisión Valenciana, porque todos hubiésemos llegado a un acuerdo para mantener una televisión pública en valenciano (*aplaudiments*) y de calidad. Porque la Audiencia Nacional ha declarado ajustado a derecho el ERE.

Y entonces, si los sindicatos, algunos, los de clase, Comisiones y UGT, y la entonces oposición, hoy gobierno, no hubiesen hecho demagogia ni hubiesen utilizado a los trabajadores, hoy tendríamos una televisión pública abierta (*aplaudiments*) y de calidad. En fin, no éramos tan malos. Algo bien ha hecho el Partido Popular.

Pero mire usted, presidente, hoy vengo a agradecer su comparecencia a petición propia. Se lo agradezco, porque, por lo menos, usted viene a dar cuenta de lo que..., de esas reuniones, de esas conversaciones, de esa conferencia de presidentes, porque nadie, nadie acude aquí. Ni la *consellera* Salvador viene a explicar por qué ha colocado a Francesc Romeu. Ni muchísimo menos la señora Montón viene a explicar el desastre en la gestión del modelo Alcira. Ni ese informe de la Sindicatura de Cuentas que dice que el hospital de Manises es un 21% más económico, ahorra. Ni la señora Oltra viene a explicar los nombramientos, ceses de su secretaria autonómica.

Y mire usted, hoy he escuchado con especial atención su intervención. Sí, sí, porque al PP se le explica y se le pide explicaciones todos los días y en todo momento. Pero luego, los demás no. Ni siquiera el señor Montiel en ese comité de garantías que dice que hay irregularidades. Y aquí nadie, absolutamente nadie contesta. Cuando es el PP, todos. Pero, cuando hay que dar responsabilidades y asumir responsabilidades políticas (*aplaudiments*), los partidos del *Titanic*, nada.

Pero vamos al tema, al asunto. He escuchado con especial atención su intervención. Me ha costado, pero lo he hecho. Y entonces, yo quería saber qué versión traía, si la del doctor Jekyll, que es la versión cuando usted va a Madrid y dice que efectivamente cómo esta reunión de presidentes ha sido positiva. O lo del señor Hyde, cuando tiene, siente el aliento de la señora Oltra.

Y mire, presidente, hoy no he venido a discutir con usted, ni a poner el dedo en la llaga. Pero me va a permitir algunas cuestiones que, en fin, como ustedes nos dan todos los días, algo hay que decir. Mire, en ABC, la señora Oltra, en esta conversión hacia el centro: «De haber sabido que volvía Rajoy, habríamos apoyado a Sánchez.» Eh?, la señora Oltra, en esa conversión hacia el centro que está muy bien. Y permítame, señora vicepresidenta, parece usted aquí la sección femenina. Acabará usted, no sé, liderando al PP o al Opus Dei, no sé. (*Aplaudiments*)

Y mire usted: «Puig firma para destituir a Pedro Sánchez.» Hombre, yo entiendo que con esta diferencia tan abismal es difícil cohesionar, como usted dice, «cosir un territori» i *molt menys cosir el territori i el seu govern*. Pero mire, señor presidente, yo soy clara y directa, lo sabe, y creo que los ciudadanos están esperando claridad. Y a veces, a mí me es difícil entender qué dice mi presidente. Yo hablo claro y directa.

No nos va a encontrar al Grupo Parlamentario Popular si sigue por la línea emprendida de la armonización fiscal. Ya le

digo que no. Su proyecto fiscal se lo marcan los ocho votos de Podemos. Usted ha estado un año diciendo que iba a una reforma fiscal, y han venido ocho votos de Podemos que pueden mucho, y se lo ha tumbado. Comprendo que el PSOE ha dejado la UCI y ha subido a la primera planta. Eso es lo que dijo usted la semana pasada.

Pero, hable de los valencianos, de sus prioridades, de sus necesidades. Lo primero y primordial, los valencianos y la Comunitat Valenciana (*aplaudiments*). Por eso, yo hoy, señor presidente, vengo a proponerle propuestas, acciones de gobierno.

Mire, usted ha querido llevar su intervención por la vertiente fiscal, es una decisión suya, lanzando acusaciones a una comunidad gobernada por el Partido Popular que viene aplicando una seña de identidad de nuestro partido, que yo reivindico: la bajada de impuestos. Pues muy bien, le voy a lanzar una propuesta para que la lleve en la próxima comisión de expertos que se reunirá dentro de un mes.

Estoy con el señor Soler totalmente de acuerdo, cuando dice que necesitamos un nuevo modelo de financiación. Ningún parche. La situación económica y social del 2001 y 2009 es totalmente distinta, y necesitamos un modelo de financiación claro, transparente y con vocación de permanencia. Y para acometer esta reforma es necesario este cambio, una reforma fiscal y tributaria en España. Y ahí va el anuncio del Partido Popular. Aquí lo digo en Cortes. Lo llevaremos cuando lleguemos al gobierno y se lo propongo para que usted lo lleve.

Que con esa nueva reforma tributaria que se tiene que llevar a cabo desaparezca el impuesto de sucesiones y donaciones. (*Applaudiments*) No puede ser que la muerte sea un castigo y que la administración haga de la muerte un negocio. Un impuesto del 1987, con carácter confiscatorio y que trae problemas a las familias. Elimine el impuesto de sucesiones y donaciones.

Segundo, nosotros, presidente, le hemos dado el apoyo sin fisuras al cambio del modelo de financiación. Y gracias, señor presidente. Gracias, señora Oltra. Porque al fin han venido a la postura que siempre ha mantenido el Partido Popular. En el 2009, cuando gobernaba Zapatero, y en el 2011, cuando gobernaba Mariano Rajoy. Nosotros no nos hemos movido nunca. Los que se han movido son ustedes. (*Applaudiments*) Bienvenidos. Esta es la responsabilidad de un partido como el PP que tiene vocación de gobierno.

Mire, y no le voy a hablar del pasado, pero, ¿se acuerda en octubre del 2013, en esta cámara? Se votó una PNL que hablaba de lo mismo que usted ha pedido en Madrid y ha hablado en la conferencia de presidentes. La diferencia es que solo el Partido Popular votó a favor. Como lo de la radio-televisión valenciana. Solo nosotros estuvimos a favor del cambio de modelo y de la deuda histórica, pedirla. Ustedes, no. Pero esto no era un acuerdo en sí mismo. Hay que continuar.

Hay que continuar, y lo que no va a permitir el Partido Popular son más negociaciones bilaterales, como la que se produjo en el 2009 con José Luis Rodríguez Zapatero. No lo vamos a permitir. Y que siguen algunos proclamando, algunos presidentes, como condición *sine qua non* para estar sentados

en esa conferencia de presidentes. Ya advertimos, le advertimos de lo peligrosas que son esas conversaciones bilaterales, porque de aquellos polvos son estos lodos.

Aprendamos de los errores y no permitamos más negociaciones bilaterales de Cataluña o de otras comunidades. Solo en una España plural y abierta, en eso estoy con usted, puede tener solución nuestra situación. Tenga amplitud de miras y conceptos amplios. Por eso, le propongo la reforma fiscal. Reforma fiscal y reforma del modelo de financiación que apueste por una España plural, pero también por una lealtad constitucional.

Señor presidente, si usted deja de mirar a su izquierda, política y física, y empieza a mirar al centro, verá que estas propuestas tienen totalmente una base. Mire, señor presidente, la semana pasada se alcanzaron acuerdos importantes que usted ha detallado y yo no entraré, y creo que eso es importante. Pero faltaron dos comunidades, los presidentes de dos comunidades que forman parte de España, y yo no le he oído criticarlo.

Una de ellas, el señor Puigdemont, que es gran amigo de usted –usted lo ha dicho–, que ha mantenido reuniones históricas –usted lo ha dicho–, y que ha constituido comisiones bilaterales. Por cierto, señor presidente, no vuelva a decir eso de que el presidente de La Generalitat de la Comunidad Valenciana ha visitado por primera vez en veinte años a un presidente catalán. Ya lo hizo en la legislatura pasada el presidente Fabra con Artur Mas. No diga eso.

Pero bueno, desde el Grupo Parlamentario Popular nos congratulamos de esos acuerdos, pero también les exigimos al resto de presidentes, incluido estas comunidades, que se sienten en la mesa de negociación para también negociar y defender los intereses de sus conciudadanos. Mire usted, el partido que yo represento se congratula de esos acuerdos y quiero subrayar que esto es importante en estos momentos.

En primer lugar, porque tanto el gobierno central como la inmensa mayoría de comunidades autónomas están gobernadas o bien por el Partido Popular o el Partido Socialista. Y en un momento en que se ha querido dar por finiquitado el bipartidismo, esto es importante. Y en segundo lugar, porque se ha demostrado que el Partido Popular es capaz de llegar a acuerdos. Otros hacen de la confrontación su hoja de ruta permanente. Nosotros hemos llegado a acuerdos.

No detallaré todos esos acuerdos, pero sí que le voy a decir una cosa, señor presidente, le advierto. Si usted reunió a todos los agentes económicos y sociales y a todos los partidos políticos, señor presidente, y le dimos el apoyo incondicional, era para pedir en Madrid y defender en Madrid lo que hemos acordado. En ningún momento usted y yo quedamos o convenimos que en el futuro modelo de financiación había de tener efectos retroactivos desde el 2014.

¿Por qué el 2014, señor presidente? ¿Usted considera que la Comunidad Valenciana ha estado bien financiada hasta el 2014? (*Applaudiments*) ¿Por qué no solicitó la deuda histórica, que ese fue el acuerdo? ¿Por qué, señor presidente? ¿Por qué dice una cosa en Madrid y hace la distinta aquí?

Mire, hace justo un año le ofrecí un pacto. Un pacto, y se lo vuelvo a reiterar. Usted no me hace caso. No me hace caso.

Habla de consenso, pero no me hace caso. A mí que no me haga caso, me da exactamente igual. Me da exactamente igual, señor presidente. Pero no le voy a permitir que no haga caso al partido que es mayoritario en la Comunidad Valenciana.

Mire, nuestro partido (*aplaudiments*), mi partido y su partido han llegado a acuerdos en Madrid. Se ha pactado el techo de gasto. Se ha pactado el déficit público. La solución de las cláusulas suelo, el bono social. Pero usted, que ha hablado hoy de lealtad institucional, y me gusta, no predica con el ejemplo. Usted considera que allí somos buenos y aquí somos malos.

Usted ha traicionado ese acuerdo en materia, por ejemplo, de designación de magistrados del Constitucional y ha roto el pacto nacional (*aplaudiments*) que tenía el Partido Popular y el PSOE. Y su partido, como en el Consejo de Política Fiscal, no apoyó con la abstención los acuerdos a nivel nacional. ¿Y me pide a mí lealtad?

¿Sabe usted cuál es el problema? A mí, que me gusta la política, que en una democracia saludable el problema que tiene la izquierda, usted, el Partido Socialista, el PSPV, que se ha radicalizado, Compromís, Podemos, es que niegan a la oposición sistemáticamente y especialmente al centro derecha el derecho a ser escuchados. Y su adversario político tiene derecho a ser escuchado, a estar en la arena política.

Porque esa política de baja calidad que ustedes practican tiene un objetivo explícito muy claro, que es evitar el debate. ¿Y saben ustedes, todos los del *Titanic*, por qué quieren evitar el debate? Porque quieren evitar los riesgos inherentes al libre intercambio de ideas (*Aplaudiments*) Porque cuando confrontamos ideas, las nuestras son cien mil veces mejores que las suyas, y aportan seguridad, progreso, libertad y oportunidades. No al sectarismo y no a las prohibiciones y a la radicalidad de su gobierno.

Podría extenderme, pero es que no me da tiempo, no me da tiempo. Por eso, si habla de lealtad, la tendrá. Mire usted, le vuelvo a ofrecer cinco pactos. Sé que no me hacen caso. Sé que usted habla de lealtad, pero aquí sabe que está maniatado por la señora Oltra, por Bloc Compromís, por Podemos. (*Aplaudiments*) No es usted libre, presidente. No quiero el gobierno, no quiero entrar en el gobierno, no quiero cargos, quiero que piense en Valencia y en los valencianos. (*Aplaudiments*)

La *comunitat* y los valencianos primero. Los cinco millones de valencianos primero, señor presidente. Por eso, le ayudo. Por eso le tiendo la mano en materia de empleo y captación de inversiones, señor presidente. Se van las inversiones porque no hay orden ni control ni coordinación, ni en vicepresidencia ni en la *conselleria* de economía. A ver si resuelven los horarios comerciales antes de que pasen a la oposición. Es simplemente un ruego.

En materia educativa, (*aplaudiments*) usted firmó el pacto que había impedido un pacto nacional educativo por cuestiones ideológicas y sectarias. Y usted permite que su gobierno, que el señor Marzá aplique una línea totalitaria y sectaria contra la libertad de educación, señor Puig, (*aplaudiments*) con una inmersión lingüística.

En materia de financiación de los ayuntamientos, los 542 ayuntamientos esperan que usted y nosotros nos pongamos de acuerdo. En materia de agua, me parece muy bien el ofrecimiento que le ha hecho el presidente de Murcia, y me parece muy bien que usted lo haya aceptado.

Si eso es posible con Murcia y Castilla-la Mancha para resolver desde la objetividad y sin pasión el tema del agua, ¿por qué no quiere nuestro apoyo? ¿Qué les hemos hecho? No soy tan guapa como la señora Oltra, (*aplaudiments*) ni tan fina, ni tan elegante. Pero, ¿qué le hemos hecho? ¿Qué le hemos hecho?

Y en materia de política fiscal, señor presidente, mire, cuando se cambia el modelo de financiación, supriman el impuesto de sucesiones y donaciones. Y mientras no se cambie el modelo de financiación, bonifíquelo al 99%. (*Aplaudiments*) Le vamos a ayudar. Sí señor. La armonización, señor presidente, fiscal, por abajo, no por arriba. Porque no estamos hablando de tener más dinero para pagar la educación, la sanidad y las prestaciones sociales.

Estamos hablando de machacar y castigar a los valencianos con más de 800 millones de subida de impuestos...

El senyor president:

Señoría.

La senyora Bonig Trigueros:

...para crear agencias y chiringuitos de colocación. (*Aplaudiments*) 384 millones en los presupuestos del 2017. O los cuatro millones y medio...

El senyor president:

Senyoria, moltes gràcies.

La senyora Bonig Trigueros:

Mire, señor presidente, menos impuestos, más libertad, que llevarán a más bienestar de los valencianos. Tiene nuestro apoyo, una vez más, pero también estaremos muy atentos que esa mayor financiación vaya para los servicios públicos esenciales, no para chiringuitos.

Y acabo, señor presidente. Mire,...

El senyor president:

Señoría, acabe ya.

La senyora Bonig Trigueros:

...lealtad. ¿Se acuerda usted de lo que hablamos la semana pasada, cuando me invitó a su despacho, la ronda con todos los agentes políticos y sociales? ¿Se acuerda? Lo que yo le dije y lo que usted me contestó, que no hemos dicho en prensa.

¿Se acuerda, señor presidente? Sí que se acuerda.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyora Bonig, síndica del Grup Popular.

Senyories, continua el debat. Ara amb la intervenció del síndic del Grup Ciudadanos, l'il·lustre diputat Alexis Marí.

Quan vosté vullga, senyor Marí.

El senyor Marí Malonda:

Gracias, *president*.

President de La Generalitat.

Vicepresidenta. *Consellers*. Compañeros.

Bueno, en primer lugar, mi más sincera felicitación al *president* Morera por ser elegido presidente de la Coprepa, sin duda merecido. Yo creo que el encuentro, (*aplaudiments*) y el diálogo, los acuerdos, yo creo que es la mejor forma de hacer política. Yo creo que usted ha sido un digno representante de todo esto. Esto supongo que representará un minuto y medio más para la intervención. (*Remors*) Y bueno, al turrón. Aparte, a usted le va ese rol, ya se lo dije yo, todo el pasteleo y tal, es el mismo rol. (*Rialles i aplaudiments*) El rol adecuado para el *president* Morera. Bien, al turrón.

Bueno, voy a empezar, *president*, *president* de La Generalitat, señor Puig, mi intervención diciéndole que nos parece una buena noticia, una muy buena noticia que se haya puesto por fin una fecha para corregir el sistema de financiación, porque es un dato matemático, siempre hemos dicho, es un dato matemático que la Comunidad Valenciana está infrafinanciada.

Mire, nuestro grupo parlamentario es tan consciente, como el que más, de la necesidad de cambiar un modelo de financiación que con su opacidad no ha generado más que desigualdad e injusticia entre los españoles, siendo los ciudadanos de esta comunidad los más castigados por la insuficiencia financiera que ha supuesto, unido a la nefasta gestión de otros gobiernos, y que ha producido el que ahora estemos con 45.000 millones de euros de deuda imposible de pagar y una dependencia total del FLA, del fondo de liquidez autonómico. Una dependencia del gobierno central a la hora de que nos financien. Esto lo conoce bastante bien el *conseller* de hacienda.

Por eso consideramos que es urgente corregir las desigualdades entre territorios para que los valencianos tengan garantizados, *president*, unos servicios públicos, como sanidad, educación o dependencia y que sean además de calidad, haciendo para ello un reparto justo y equitativo entre todos estos recursos.

Es por ello, es por ello, *president*, que los acuerdos adoptados en la conferencia de presidentes nos parece una bona noticia

y nos hace ser moderadamente optimistas con el futuro, acuerdos como los relativos, los ha citado usted, a los refugiados, dada la dramática situación que están sufriendo y a la violencia de género, que usted también ha bien mencionado, una lacra que necesita del esfuerzo de todos para combatirla. Esto nos demuestra como desde el diálogo, el consenso y la lealtad institucional se puede llegar a acuerdos que redunden en beneficios para la ciudadanía.

Inste usted de nuevo, por ejemplo a la vicepresidenta, a la vicepresidenta, que lidere todo esto, no pierda de vista, por favor, *president*, a los refugiados, es una situación vergonzosa y vergonzante para todos, duchándose a -5 grados de temperatura, niños, ancianos, mujeres, duchándose a -5 grados de temperatura.

Y mire, cuando vaya usted por Bruselas..., yo me he puesto una tarea que hago a diario, aún a riesgo de tener que acostarme con el perrito esta noche. Yo se lo digo a la eurodiputada Punset, usted puede decírselo al señor González Pons, puede citar usted al señor Jáuregui para que eche una mano. Porque yo solo veo ahí, en el Parlamento Europeo, a la señora Marina Albiol haciendo un buen trabajo con este asunto, con el tema de los refugiados, o sea que (*aplaudiments*) eche usted una mano ahí. Yo me preocuparé de lo mío y haga usted su trabajo.

Mire, en cuanto al acuerdo sobre financiación, a la fijación de un calendario para reformar el modelo de financiación, me gustaría que respondiese, señor Puig, cómo va a resolver usted y el resto de sus compañeros, la contradicción que supone estar en un partido como el suyo, que a nivel nacional defiende a escondidas del resto de los españoles los privilegios y desigualdades de unos pocos territorios frente a otros que estamos infrafinanciados. Lo digo por las referencias que hace usted, las referencias que hace usted cuando se le pregunta o cuando le pregunta a un periodista fuera de aquí, del territorio valenciano, sobre el cupo y el concierto. Qué es lo que dice usted fuera de la Comunidad Valenciana. Respóndame, señor Puig, qué es lo que dice. ¿Qué es lo que dice usted fuera de la Comunidad Valenciana? Respóndame, señor Puig, qué es lo que dice. ¿Qué dice sobre el reconocimiento de la singularidad? Sí, sí, me refiero, entre otros, ya se lo he dicho, al cupo y al concierto, de cuyas comunidades autónomas su partido, su partido defiende que están suprafinanciados hasta ocho veces más que los valencianos. Eso lo dijo usted, *president*, que estaban hasta ocho veces más..., tenían ocho veces más que nosotros.

Porque durante años, mire usted, ni su partido ha hecho absolutamente nada por modificar el modelo, actual modelo de financiación. Más bien todo lo contrario. Son ustedes los que implantaron este modelo que hoy califican como insostenible, opaco y discriminatorio para los valencianos. ¿Quién y cómo va a solucionar este sudoku? ¿Con una subasta pública?

Pero, mire, nuestro grupo va más allá. ¿Cómo pretende cuadrar esto con unos recursos que todos sabemos que son limitados, *president*? ¿Cómo lo van a hacer? ¿Le han dicho estas comunidades autónomas privilegiadas que están dispuestas a recibir menos, para que algunas, como nosotros, recibamos más tal y como merecemos? ¿Se lo han dicho, *president*? Díganoslo. ¿Se lo han dicho o no se lo han dicho? ¿O es el gobierno central que le ha dicho que van a sacar dinero de donde no hay para financiarnos a todos a lo grande?

Es fácil, *president*, reunir sin sacar un titular de prensa diciendo que van a resolver un problema, pero es muy difícil, muy difícil, y esperamos, por el bien de los valencianos, que lo consigan, que lo resuelvan si su partido y el Partido Popular no dan la cara por la igualdad de todos los españoles.

Vamos más allá. ¿Qué soluciones ha planteado frente al déficit acumulado de financiación? ¿Qué va a hacer con los 1.300 millones ficticios? ¿Va a volver a recortar en servicios básicos o va a recurrir de nuevo al FLA? Insistimos, no queremos titulares, *president*, queremos soluciones.

1.300 millones, ni uno ni dos. ¿Esto no representará, *president*, de nuevo recortes? ¿Puede asegurarnos que esto no va a representar recortes? ¿Cómo va a cuadrar por la tanto las cuenta?

Aquí estamos todos convencidos, partidos políticos, universidades, sindicatos, sociedad civil. Ahora lo que tienen que hacer es convencer ustedes, los presidentes, a sus propios partidos, de un cambio, *president*, profundo para contar con un modelo de financiación basado en los principios de solidaridad. Óigalo bien, solidaridad, suficiencia, equidad, transparencia, corresponsabilidad fiscal y garantía de acceso a los ciudadanos, a los servicios públicos, tal y como está recogido en el documento de los acuerdos aprobados en dicha conferencia. Documento que, por cierto, también recoge como primer acuerdo de la mejora, la eficacia, la eficiencia de las políticas activas de empleo. Esto es lo que le preocupa, créame, a los valencianos, el empleo. Acuerdo que ustedes deberían tener muy en cuenta porque ya sé que usted repite una y otra vez que estamos por encima de la media en creación de empleo, pero el problema es que ustedes no hacen nada para crear empleo de calidad y empleo sostenible.

¿Van a vivir, *president*, van a vivir ustedes cuatro años más repitiendo el logro de la reapertura de la planta Thyssen y que Mercadona vaya a abrir su gran parque de interproveedores en Sagunto? ¿Van a repetir estos logros hasta el final de la legislatura? Porque poco más, poco más han hecho.

Desde luego que lo que no crea empleo es paralizar proyectos como el Puerto Mediterráneo, que tenía previsto crear miles de puestos de trabajo, proyecto que, por cierto, ha relevado de nuevo los problemas con el mestizaje que afecta negativamente a la gestión. Pues mire, no crea nada de empleo desoír los informes del Ministerio de Fomento. No crea empleo anunciar grandes programas que luego no se ejecutan. No crea empleo la inacción y la ineficiencia de la *conselleria* de economía, que es la que más ha cumplido sus recibos y los plazos para este año.

Qué lástima, *president*, qué lástima que hayan tenido que pasar dos años para que el empleo empiece a ser una prioridad para el Consell. Qué lástima todo este tiempo perdido. Lo que ya ha quedado claro es cuál es su política de empleo, que lo dijo ya un alto cargo de sanidad en relación a los hospitales del modelo Alcira. Tiraremos a los que están ahora y se meterán los nuestros, los familiares y los amigos. Esto es el modelo que tienen de gestión.

Y con respecto a la colaboración público-privada, que hemos anunciado muchas veces, en sanidad y en educación, cero patatero, un sinsentido. Igual que su política económica, revertir por revertir, por razones ideológicas y dogmáticas,

en lugar de por criterios económicos de eficiencia y buena gestión de los hospitales o de los colegios concertados.

El Consell, *president*, no es un laboratorio de experimentos marxista-leninista. El Consell ha de tener al frente a personas que gestionen en base a auditorías y a datos objetivos, *president*, datos objetivos.

Eso es lo que esperamos todos los valencianos, que nos den todos los datos que de momento, y por lo que hemos podido saber por los responsables de sanidad, no justifican tirar abajo, sin más, un modelo que no dudamos que es mejorable, que no dudamos que es reformable, pero que no tiene por qué ser liquidado por un *conseller* de turno, en este caso por una *consellera* de turno, puesto que lo único que hemos sabido hasta la fecha es que son más rentables que el resto de los hospitales públicos. Sean todo lo incisivos que deban, todo lo cristalinicos que deban. Queremos transparencia. Revisen contratos, todos los contratos, todos. Revisen con auditores fiables, y no solo con comisionados políticos, comisionados políticos. Todo, absolutamente todo. Revisen hasta la última aspirina que se dispensa. Y es así. Revisen también lo público, *president*, revisen también lo que ustedes denominan público, como si lo otro no fuese público. Revisen también lo público, la casa que les toca barrer a ustedes al mismo tiempo que miran la acera de enfrente. Porque, visto lo visto, los hospitales públicos, y por lo que conocemos día tras día a través de la prensa, de los compañeros, de algunos compañeros del Partido Popular y a su vez por mi compañero responsable del área de sanidad, el señor Juan Córdoba, las áreas de salud pública tienen innumerables deficiencias, y no sabemos qué medida se ha tomado, si es que las ha tomado, y cuáles van a tomar.

¿Ha hablado de todo esto en la conferencia de presidentes, señor Puig? ¿Ha hablado de esto con su compañera y amiga, Susana Díaz? ¿Qué piensa ella de esto en Andalucía? ¿Ella también va a revertir modelos de colaboración pública-privada en sanidad y en educación? Díganos, infórmenos, qué modelo quieren para la sanidad y la educación o si esto va a depender dependiendo de donde viva un ciudadano español.

Concluyendo. Nos alegramos de ese anuncio de su reunión, pero nos preocupa más que nos alegra la inacción del Consell, su engaño a los valencianos prometiendo medidas que han incumplido porque nunca explicaron como las pensaban financiar.

El incumplimiento de muchas de las propuestas que estaban, tanto en el pacto del botánico, aquí, como las que se añadieron en Morella, Torrevieja, su mala gestión de los recursos públicos que hacen priorizar el dogmatismo, priorizar el dogmatismo frente a los criterios de eficiencia y eficacia. El mal resultado que hemos visto del mestizaje en economía, medio ambiente y obras públicas, etcétera, etcétera.

Cuando lleguen más ingresos, si es que nos llegan, esperemos que se dediquen a gastar los pocos recursos que hay y lo que realmente preocupa a los ciudadanos: mejorar la calidad de la educación, reducir las listas de espera, mejorar el sistema informático para que la justicia funcione como toca, y no para crear chiringuitos innecesarios, como el que se aprobó por ejemplo ayer, la agencia de seguridad y emergencias.

Por eso el presidente no puede conformarse con la promesa de que en 2017 se abordará el cambio del modelo y tiene que empezar a gestionar mejor los escasos recursos que hay.

Tiene que abordar usted e intentar liderar ese cambio de modelo de financiación, una promesa, *president*, no nos vale, una reunión tampoco. ¿Sabe por qué? Porque su partido no quiere resolver la injusticia, porque perderían muchos votos en unas comunidades autónomas. Ustedes no están dispuestos a pagar ese precio político. Nunca lo han estado. Aun así, fíjese, espero que lo consigan, al menos enderezar un poco el sistema, ese será un buen pronóstico desde luego para todos los valencianos.

Y ultimísimo apunte, preocupante me parece, me parece, *president*, las declaraciones del *president* Puigdemont, que una de las causas que aludió, que planteaba para no asistir a la conferencia de presidentes es que se han ganado ser una nación y que ellos mantienen una relación de bilateralidad con el estado español. Habrá que empezar a plantearse qué va a hacer el estado con Cataluña, y especialmente qué va a hacer usted, *president*, qué va a hacer usted. Que nos dijo que se reunía con él. Sí, sí, nos dijo que se reunía con él. ¿Qué ha hecho? ¿Qué *Cola-cao* se tomaron ese día? O sea, ¿qué le dijo usted al *president* Puigdemont en el oído? Porque él sigue a lo suyo. ¿Qué haya? ¿Qué piensa de todo esto usted, *president*? Eso me gustaría que me contestase. ¿Qué piensa usted de todo eso?

Su portavoz –que sonrío ahora– ya me dijo que Ciudadanos era una fábrica de crear, de fabricar independentistas. Fíjese, yo pienso que la fábrica de crear independentistas es Esquerra Republicana de Cataluña, a donde pertenece el *president* Puigdemont.

Entonces, mire, (*veus*) ... Bueno, sí, la fábrica de independentistas... Mire, ustedes... Mire, señor Mata, ¿ustedes sabe a lo que apuestan? Ustedes apuestan por darle más cariño, como si le faltase cariño a esa gente. Yo apuesto sabe por qué, ya se lo dije en su día, por aplicar la ley y aplicarla de forma con la que se debe de aplicar a todos aquellos que quieren saltársela, a todos aquellos que quieren saltársela. Y eso incluye, también, sabe qué, a los presidentes de una comunidad autónoma, eso también incluye a los presidentes de una comunidad autónoma. Y nadie está, se lo dije en su día, por encima del imperio de la ley, nadie, ni siquiera un presidente de una comunidad autónoma.

Usted acordó con el *president* Puigdemont cumbres bilaterales cada seis meses. Yo le llamaré, permítamelo, cumbres borrascosas, viendo el resultado de la primera. Usted dijo textualmente en su encuentro con Puigdemont, ojo al dato: «Se avance o no en la independencia de Cataluña no dejará de ser el vecino del norte.» Oiga, ese día usted inventó la pólvora. Claro que van a seguir siendo los vecinos del norte, sí, sí, por geografía. (*Remors*) Salvo, claro, que el presidente Trump quiera cambiar las comunidades de sitio Cataluña siempre estará al norte de la Comunidad Valenciana.

Implíquese, por favor, en el corredor mediterráneo, *president*, más que en la reciprocidad del intercambio de la señal de TV3 con radiotelevisión valenciana, es más importante lo primero, créame.

Mire, aprovechando que según mis cálculos, aunque calcular con usted es difícil, se reunirá de nuevo con el presidente Puigdemont en marzo, le voy a regalar una Constitución, se la voy a dejar aquí, una Constitución española, no se venga abajo porque es una Constitución española, (*aplaudiments*)

una Constitución española y léale –ya se lo dije el otro día en los medios de comunicación– léale de vez en cuando el artículo 155 al *president* Puigdemont, que no olvide él, al igual que usted, él al igual que usted, es un representante de la administración del estado, él igual que usted es un representante de la administración del estado. Y, por cierto, si le habla de independencia recuerde aquello de el no es no.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Marí.

Senyories, continuem amb les intervencions dels grups parlamentaris. Seguidament la del Grup Parlamentari Podemós-Podem. Té la paraula el seu síndic, el senyor il·lustre diputat Antonio Montiel per un temps màxim de quinze minuts.

Agrair-li al senyor Marí les paraules que ha tingut de cortesia en la seua intervenció.

El senyor Montiel Márquez:

Bon dia, president.

Bon dia, membres del govern, vicepresidenta.

Senyories.

Em toca fer el paper d'*aguafiestas*. Primer, dos coses. Senyor president, confie que l'acord del divendres no sols se refereix a les comarques de la costa afectades pel temporal sinó que incloga també a les comarques de l'interior Requena, Utiel, etcètera. Molt bé, estava segur. Gràcies. Morella... No, Morella ho tenia segur en la llista.

I ara volia dir una cosa. Mire, no puedo callarme, lo siento. ¿Algo bien hizo el Partido Popular en Radiotelevisión Valenciana? ¿Algo bien? ¿1.200 millones de euros de deuda? ¿Aumentar la plantilla hasta límites insospechados? ¿Desplomar la audiencia? ¿Algo bien? (*Aplaudiments*) ¿Una sentencia del Tribunal Superior de Justicia que anuló el primer ERE! ¿Algo bien? Y un presidente que por sus narices cerró una radiotelevisión valenciana, porque no supo gestionar una derrota judicial. ¿Algo bien?! (*Aplaudiments*) ¿Algo bien? Un cierre brutal, un ERE de extinción. Hicimos el ERE bien. Sí, era de extinción. Muerte súbita a la Radiotelevisión Valenciana. ¿Algo bien!

Volvamos al asunto. Mire, señor presidente, celebramos la comparecencia y el proceso previo de diálogo que hubo con los interlocutores sociales y con los diferentes grupos políticos. Celebramos también la coincidencia en alguno de los diagnósticos. Pensamos que además es bueno que se normalice la conferencia de presidentes con carácter anual. Pero, mire, lamentamos que el acuerdo más consistente de esa conferencia ha sido simplemente la modificación del régimen de reuniones de la propia conferencia, la modificación de su reglamento, que es el único acuerdo efectivo y vinculante para las partes.

De la agenda que usted llevaba a aquella conferencia de presidentes se ha descartado el carácter retroactivo de la reforma del sistema de financiación, se ha renunciado a reconocimiento y la recuperación de la deuda histórica. No se han conseguido los objetivos. Ha habido, eso sí, muchas declaraciones de intenciones; ha habido muchos reconocimientos de «tenemos que trabajar, tenemos que reunir la comisión y la subcomisión del Senado, tenemos que crear comisiones de estudio, grupos de trabajo»; ha habido mucha voluntad de trabajar. Yo creo que tiempo para trabajar ya hace tiempo que se tenía.

Mire, el problema es que, como usted muy bien sabe, mejor que nadie, la financiación de las comunidades autónomas es estructural para el sostenimiento del estado del bienestar y en esa cuestión poco se ha avanzado.

Yo creo que la necesidad de ir caminando hacia un modelo federal en el que se reconozca la plurinacionalidad, las características de cada territorio, en el que se reconozcan también las diferencias y sin renunciar a la solidaridad interterritorial se avance en la construcción de un nuevo modelo es un aspecto irrenunciable.

Yo creo, creo que la verdad es que se ha avanzado poco, se ha marcado algunas referencias, hay algunas luces que marcan la pista. Pero creo que hay poco. Creo que ha habido más de ceremonia de la seducción por parte del Partido Popular y de Rajoy hacia los barones socialistas, hacia los *javieres*, Javier Fernández, Javier Lambán, estos que marcan la pauta dentro de su partido, que realmente acuerdos efectivos. Creo que, como decía Horacio en aquella fábula, sobre aquel monte que entre gemidos acabó pariendo un ratón.

Mire, me preocupa, me preocupa que el Partido Popular se revista ahora de partido de estado, de partido moderado, de partido que tiene en la cabeza un sistema de financiación autonómica, un modelo para España cuando no es verdad. El Partido Popular es el protagonista de las reformas fiscales regresivas que han acabado por hundir el sistema. El Partido Popular no hizo en su legislatura anterior nada por esta comunidad y no lo va a hacer con el nivel de acuerdos que se han alcanzado. Yo creo que es un insulto a la inteligencia cuando el señor Rajoy dice que no se puede hacer más porque los niveles de la recaudación están por debajo de 2007. Hombre, después de las reformas fiscales que hemos tenido, después de las políticas regresivas, después de los recortes. Mire, yo creo que algunos de los resultados de la conferencia son casi obviedades y le voy a poner dos o tres ejemplos.

Protección civil. ¿Qué dice el acuerdo de la conferencia de presidentes sobre protección civil? Que van a trabajar juntos para hacer cumplir la ley de protección civil. Bueno, está muy bien, está muy bien. Pero me parece poco, me parece poco. Y ayer se habló aquí de emergencias, ayer se habló de la nueva agencia, se ha hablado de los cuerpos y fuerzas de seguridad, se ha hablado del trabajo de los bomberos y dice que se va a trabajar para coordinar el desarrollo de la ley, se va a crear la comisión que prevé la ley. Muy bien.

Refugiados. ¿Qué dice sobre refugiados? Dice que se va a trabajar a través de la lógica de cooperación al desarrollo. La conferencia de presidentes acuerda impulsar un plan coordinado de ayuda de emergencia a través de la cooperación

al desarrollo. ¿Qué pasa con el cumplimiento de las obligaciones del señor Rajoy, del Gobierno de España para salvar de ese frío invierno, de ese mar Mediterráneo, de esa tumba, que ya tenían que estar en este país? ¿Por qué no han aprovechado la conferencia de presidentes para arrancar un compromiso más firme? (*Aplaudiments*)

Mire, pacto contra la violencia de género. El más corto de todos los pactos. No ocupa ni media página. Dice: «Encomendar al Gobierno de España la solicitud de la convocatoria de la comisión general de las comunidades del Senado para celebrar un debate monográfico.» Muy bien. Seguiremos debatiendo mientras el terrorismo machista sigue asesinando. Mire, presidente, me parece que es pobre el acuerdo, pobre el acuerdo. Políticas claras, compromisos, presupuesto, coordinación de las distintas administraciones públicas.

¿Qué le voy a decir de la tarjeta social? La tarjeta social. ¿Sabe lo que dicen los profesionales del sector de la tarjeta social? Que es el nuevo padrón de beneficencia, que es el retorno al padrón de beneficencia decimonónico, que es una tarjeta que lo único que acredita es que eres pobre de solemnidad para poder tener derecho a determinadas ayudas.

Mire, es un lenguaje incluso peligroso. Como decía el Real decreto ley 7/2016, sobre la pobreza energética, del que hablábamos ayer, el que aprobó el gobierno el 23 de diciembre con un acuerdo previo con el Partido Socialista, se está buscando identificar a los pobres para poder tratarlos y además se hace desde la sombra de la sospecha de que pueda haber duplicidades de subvenciones del acceso a ayudas.

¿Por qué no hacemos una tarjeta para ricos? ¿Se imagina una tarjeta patrimonial en la que pudiéramos verificar los beneficios fiscales, las deducciones, las ventajas que tienen algunos, que además van cambiando su patrimonio de territorio o que van jugando con los beneficios fiscales que crea el sistema? ¿Por qué no hacemos un control para intercambiar datos sobre Sicav o sobre otras situaciones patrimoniales a las que no se les está aplicando la legislación para recaudar lo que se debería recaudar? Nos parece, ya digo, nos parece pobre.

Nos parece, en materia de financiación, que es la cuestión central o la cuestión que parecía central en el acuerdo, nos parece que es cierto que hay una contribución excesiva de las comunidades autónomas al coste, al mantenimiento, al sostenimiento del estado del bienestar, y que eso no va acompañado de una política adecuada de recursos adecuados, pero no solo desde la financiación del estado sino en una lógica de corresponsabilidad fiscal, de tratar a las comunidades autónomas como mayores de edad, de tratar a los municipios de este país como mayores de edad. Hay que eliminar, hay que eliminar la cláusula de gasto, las limitaciones. Hay que facilitar que las comunidades más próximas a los ciudadanos sigan prestando los mejores servicios públicos, porque son los que tienen el contacto directo con la ciudadanía, con los problemas y son los que saben aplicar en cada momento y en el tiempo adecuado las políticas correctas.

Hay que cambiar el sistema normativo, la cesión del 50% del IRPF o del IVA o del 58% de los impuestos especiales sobre la fabricación no es suficiente. Hace falta que la mayor parte de los ingresos fiscales que se recaudan en la comunidad se queden en esa comunidad y al mismo tiempo arbitrar

mecanismos para garantizar la solidaridad territorial y la equidad en todo el territorio nacional, un modelo de federalización fiscal.

Hace falta también hacer una reforma fiscal progresiva de verdad; hace falta hacer que en este país quienes más tienen más paguen; hace falta, por tanto, aumentar el nivel de ingresos total del sistema; hace falta, en definitiva, trabajar contra el fraude y la corrupción.

Hay situaciones en este país que siguen siendo escandalosas. Hay falta de lealtad institucional, hay comunidades autónomas que se comportan como auténticos paraísos fiscales dentro del territorio. Hace falta, como decía, una nueva cultura para un modelo autonómico que hace aguas, que está sacrificado a la bilateralidad y que tiene muy poco de proyecto cooperativo.

Mire, nosotros le vamos a dar cuatro o cinco pinceladas, porque como van a tener tanta reuniones, tantas comisiones, tantos grupos de trabajo, cosas que creemos que se pueden hacer. Echamos de menos un compromiso sobre reconocimiento y compensación de la deuda histórica, me alegro que usted vaya a mantener esa reivindicación. Echamos de menos un gran acuerdo contra el fraude y la corrupción, un gran acuerdo de todas las administraciones públicas contra el fraude y la corrupción. No se persigue adecuadamente el fraude fiscal y se lo puede a usted explicar el director general de tributos de esta comunidad, se lo puede explicar a usted el servicio valenciano de tributos, porque en este momento hay problemas de intercambio de datos con la agencia tributaria. Y hay formas de eludir el pago de tributos.

Y, además, creemos que es necesario políticas de prevención y de lucha contra la corrupción a nivel estatal y a nivel..., de forma coordinada.

Echamos de menos un compromiso real por una reforma fiscal progresiva en este país. Una reforma fiscal en la que todas las administraciones trabajen en la misma lógica, que no es más que pedirle que trabaje en la lógica constitucional, de hacer una verdadera exigencia de obligaciones fiscales, una verdadera progresividad fiscal en cualquier territorio.

Echamos de menos un gran pacto sobre corresponsabilidad fiscal, un gran pacto federal que garantice que la mayor parte de los ingresos se queden en los territorios y, luego, haya mecanismos de compensación para garantizar la solidaridad interterritorial.

Echamos de menos acuerdos sobre políticas públicas coordinadas de lucha contra la desigualdad. Porque en este país, lo recordábamos también ayer, tres personas, tres personas acumulan la riqueza equivalente a la que tienen 14.200.000 ciudadanos y ciudadanas. Este país camina hacia la desigualdad. Este es un país que está soportando una situación absolutamente anómala que está cronificando la pobreza. Este es un país en el que, como decían los profesionales que criticaban la fórmula elegida de la tarjeta social, es un país que está haciendo políticas paliativas de la pobreza, políticas de caridad y no está yendo a la raíz de las situaciones que generan la pobreza.

Por tanto, señor presidente, vuelvo a decirle, celebramos la normalización de estos encuentros multilaterales,

celebramos que se haya hecho algún progreso real y efectivo, en términos de dotar de consistencia, regularidad, seguimiento, evaluación, la conferencia; también, en materia de participación de las comunidades autónomas en los asuntos de la Unión Europea. Pero en el resto de temas, en el resto de temas, creo que ha habido más declaraciones de intenciones, más ratones que..., siguiendo la fábula de Horacio, más ratones que objetivos cumplidos. Por tanto, le animo a seguir siendo reivindicativo y exigente en el futuro de la conferencia de presidentes, y nosotros procuraremos que en la medida de nuestras posibilidades así lo sea.

Muchas gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Montiel.

Continuem amb la intervenció dels grups parlamentaris. Seguidament, en nom del Grup Compromís, té la paraula el seu síndic, il·lustre diputat Fran Ferri.

Quan vosté vullga.

El senyor Ferri Fayos:

Moltes gràcies, senyor president.

Bon dia, president de La Generalitat.

Vicepresidenta.

Consellers i conselleres.

M'agradaria començar llegint un fragment de la sentència sobre l'ERO: «Es evident y no escapa a la sala las graves consecuencias políticas, sociales, culturales e identitarias que comporta la supresión del servicio público de Radiotelevisión Valenciana en la comunidad de Valencia. Pero no nos corresponde decidir sobre los criterios de oportunidad considerados por el legislador, cuya valoración definitiva corresponderá a todos los valencianos.» Senyora Bonig, tots els valencians van decidir deixar-la a vosté on està: síndica del grup de l'oposició. Ahí està vosté per eixa conseqüència. (*Aplaudiments*)

Senyor president, en primer lloc, m'agradaria agrair-li la seua intervenció, que ens haja explica, fil per randa, tot allò que va succeir en eixa conferència de presidències a Madrid. I, sobretot, agrair-li que haja traslladat a eixa reunió tot allò que li vaig plantejar en eixa ronda de reunions que vosté va encetar i que també m'agradaria agrair-li, perquè, a pesar de la limitació de temps que vostés tenien en eixa conferència, vosté va traslladar una agenda valenciana completa de totes les qüestions que per al nostre poble són importants.

I m'agradaria començar per una de les qüestions que jo considere de màxima importància i que ens pilla ben a prop, la mar Mediterrània. Una mar mediterrània que s'està convertint en un cementeri on cada setmana moren desenes i centenars de persones. I les que sobreviuen, malauradament, es

troben amb una Europa que els dóna l'esquena, que els fa passar fred, que els fa passar fam. Una situació que es podria revertir d'una manera senzilla si el senyor Mariano Rajoy fera algun tipus d'acció.

És el mateix govern, el del senyor Rajoy, el que mira cap a un altre costat quan la nostra consellera de polítiques inclusives li planta damunt de la taula un pla per a acollir 1.300 refugiats i refugiades a casa nostra. I este és un tema que li vaig demanar que traslladara, i vosté va traslladar, i per això li ho agràisc.

Perquè l'infrafinançament ens ha convertit en un poble maltractat. Perquè la falta d'inversions ens ha convertit en un poble discriminat. Però, sobretot, el poble valencià, el poble valencià és un poble solidari i necessita governs que estiguen a la seua altura, i el govern de Mariano Rajoy malauradament no ho és.

Els valencians no volem més imatges de vergonya de la Unió Europea donant l'esquena als refugiats i refugiades, una unió europea que es diu civilitzada. Els valencians i les valencianes no volem més morts a la Mediterrània, no volem CIE a Sapadors, no volem francitadors en les fronteres.

Perquè tenim clar..., (aplaudiments) que cap ésser humà és il·legal. Il·legal és la política europea que ens fa vergonya i que incomplix les convencions internacionals. Que prompte hem oblidat el que van patir els nostres iaies i iaies. Il·legal és qui tanca les fronteres als refugiats, als refugiats de Síria o als refugiats que vénen de tants i tants conflictes oblidats d'Àfrica. Refugiats, per cert, que acaben tocant les fronteres d'Europa, les costes de Canàries, les costes d'Andalusia, Ceuta, Melilla.

Des de Compromís ens sentim orgullosos que en l'agenda valenciana esta siga una prioritat, que la prioritat siga retornar la dignitat i la humanitat a la política d'immigració de la Unió Europea.

I ens consta que no va ser l'únic president que va plantejar esta qüestió damunt de la taula i per això he vullgut començar per este tema, perquè si una cosa mereix posar-se en el mapa respecte els valencians és la seua solidaritat. Això és el que mereix posar-se en el mapa. Com també és important posar damunt de la taula, com va fer vosté, la política decidida contra la violència masclista, senyor president.

Moltes gràcies per, també, posar damunt de la taula esta decisió.

Hem anat a la conferència de presidències amb una àmplia agenda valenciana. No podien faltar les reivindicacions més bàsiques dels valencians i valencianes: el sistema de finançament just i unes inversions dignes.

Sempre que he parlat en estes Corts d'esta qüestió he vullgut fer una reflexió, hem d'encertar en el problema per a poder proposar una solució. I el nostre problema és que quan anem a Madrid som invisibles. No importa què diguem o com ho diguem, els poderosos no ens escolten. No importa què diem o com ho diem, som invisibles als que prenen les decisions. I això ho hem de tindre clar, no per a lamentar-nos, sinó per a plantejar alternatives, per a plantejar solucions, per a vore com hem d'actuar.

I, ¿com hem d'actuar? Des de Compromís creiem fonamental que cal preservar una agenda valenciana autònoma dels interessos partidistes a Madrid. I això, ¿què vol dir? Que trobem encertat que el govern valencià actue defensant els interessos dels valencians i les valencianes, sense complexos, com ha fet vosté. És encertat el posicionament del govern valencià al Consell de Política Fiscal i Financera votant en contra, amb altres territoris, quan el context general era l'abstenció o el vot a favor segons el color polític. Un posicionament de trellat, un posicionament autònom que té a vore en el contingut de les propostes i les seues conseqüències, i que no ens subordina a negociacions partidistes dels despatxos de Madrid.

Perquè els nostres consellers i conselleres, les nostres secretaries autonòmiques, vosté mateixa com a president no representen a cap partit. Ni al Partit Socialista, ni a Compromís, ni tan sols al pacte del botànic. Vostés representen cinc milions de valencians i valencianes que viuen en la nostra terra i que tenen unes necessitats concretes. (Aplaudiments) Cinc milions de persones que mereixen ser escoltades, que mereixen ser tingudes en compte d'una vegada per totes.

I amb eixa filosofia, hem d'afrontar tots els debats que tenim per davant. I em centraré en tres d'ells que responen a una resolució que vam aprovar en este parlament, per unanimitat, en octubre de 2015, que parlaven de la revisió del finançament, que parlaven de la regularització del deute històric i que parlaven de les inversions territorials.

¿I com preservar una agenda valenciana pròpia i autònoma en cadascun d'estos temes? Comencem per la revisió del sistema de finançament. Una revisió que hauria d'haver-se en el 2014, que comencem ara en el 2017 i ja vorem, però..., diuen allò de «más vale tarde que nunca». Perquè..., però en 2017, senyor president, no podem caure en les errades del passat quant a reformes del sistema de finançament. No podem començar a posar pegats com s'ha fet sempre. Els valencians i valencianes, que hem patit un infrafinançament històric, no ens conformem amb les molletes d'un nou sistema de compensació. Volem que es revise el sistema de finançament des de zero. Necessitem que el govern central i les comunitats autònomes s'assenten i estudien un nou sistema de finançament des de zero, sense pegats, que ens solucione el problema als valencians i valencianes. Hem d'acabar amb l'*statu quo* actual que ens ha perjudicat tant com a valencians i valencianes. I, com a mínim, eixe ha de ser el posicionament dels valencians en este tema. Això és el que interessa als cinc milions de persones i això és el que no interessa a les jerarquies dels partits a Madrid.

Ho hem parlat moltes vegades, volem un finançament just perquè volem escoles dignes. Volem un finançament just perquè volem una sanitat de qualitat. Volem un finançament just perquè volem polítiques econòmiques i mediambientals avançades i perquè volem que ningú es quede sense un sostre digne. En definitiva, volem un finançament just perquè volem viure millor i perquè mereixem viure millor. Ens ho hem guanyat. Ni menys que ningú, però tampoc més que la resta. Volem allò que és just.

I també és just que ens compensen tot allò que no hem rebut per l'infrafinançament. És a dir, el deute històric. És a dir, 14.380 milions d'euros que des de 2002 ens deuen, segons la

Sindicatura de Comptes. Sí, amb el sistema de finançament del senyor Aznar, també, i amb el sistema de finançament posterior.

Si ens n'anàrem als anys huitanta quan ens van transferir educació i sanitat, encara seria superior eixe deute històric. Un deute que es podia compensar dins els 32.000 milions d'euros que devem en FLA i en pla de pagament a proveïdors. És a dir, eixos diners són nostres, però els diferents governs centrals els ens han estat prestant per a cobrir les necessitats que tenim en lloc de revisar el sistema de finançament.

I arribats a este punt, ens tornem a fer esta mateixa pregunta: ¿com podem defensar una agenda valenciana autònoma i pròpia? L'altre dia vaig llegir que moltes comunitats autònomes demanen que se'ls compense el FLA. I això no és negatiu. No és negatiu sempre que eixes comunitats autònomes puguen fer com nosaltres, que puguen demostrar que tenen un deute històric. Perquè el que no volem és arribar a un quitament global en el qual ens perdonen només 2.000 o 5.000 milions d'euros i ens quedem sense que ens condonen els 14.000 milions d'euros que tenim nosaltres calculats i verificats.

En este punt, les jerarquies buscaran un altre *café para todos*, que als valencians no ens servix, senyor president. No volem que se'ns acontente. Volem que se'ns compense per les despeses i pels costos que hem assumit de forma injusta. *(Aplaudiments)*

I, senyor president, tots els que puguen acreditar que tenen un deute històric, benvinguts siguen. Però la història ens ha ensenyat que la desigualtat es perpetua quan tractem de manera igual situacions diferents.

Senyor president, per últim, també forma part de l'agenda valenciana la reclamació d'inversions dignes. Pressupost rere pressupost, eixes inversions han estat sempre per davall del nostre pes poblacional. I això no és casualitat, no és un efecte tècnic. Això és resultat de la discriminació, d'una voluntat política, d'un menyspreu i d'un maltractament patit pels valencians i les valencianes. Recordem que esta discriminació ens ha portat en este parlament no només a aprovar per unanimitat una resolució que diu que eixos pressupostos s'han d'adequar al nostre pes poblacional, sinó que, a més, han d'estar per damunt per a compensar la infra inversió de les últimes dècades.

No és difícil trobar dades sobre les inversions que necessitem els valencians i les valencianes, començant pel corredor mediterrani que beneficiaria la nostra indústria, el nostre teixit productiu, però també el nostre medi ambient, o el tren per la costa a Alacant, o les rodalies que ara mateixa presten un servei molt deficitari. També les inversions en museus, en transport metropolità, inversions per a recuperar les comunicacions a l'interior o revitalitzar les nostres comarques d'interior. O inversions per a acabar amb els punts negres en les carreteres, que tantes desgràcies ens han portat a les nostres famílies. I així, senyor president, un llarg etcètera. En definitiva, inversions que sí que arriben a altres territoris, però mai han arribat al nostre, per això cal traure-ho també de l'agenda partidista.

Senyor president, senyories, aprofite l'ocasió per a dirigir-me al Consell, però també a la resta de grups. Estem tramitant a

Madrid una reforma de l'Estatut d'autonomia que parla sobre el blindar les inversions territorials en base al nostre pes poblacional.

En octubre de 2015 vam aprovar una proposta de resolució, una PNL, una iniciativa per unanimitat exigint que els pressupostos de l'estat haviem de contemplar per unanimitat el respecte al pes poblacional i que, també, compensaren la manca d'inversions dels últims anys.

Ha arribat el moment de la veritat, senyories. Pròximament es presentarà els pressupostos per a l'any 2017 i, des de Compromís, volem traslladar una proposta a la resta de grups, una proposta valenta, una proposta decidida, per a defensar l'agenda valenciana pròpia. Plantegem que tots els grups arriben a un acord. Un acord que, si és unànime, podem dur al pròxim ple una iniciativa de tramitació immediata. Els plantegem que els grups traslladem al congrés, al Senat i a tots els grups que formen part d'estes institucions l'acord de 2015, perquè tinguem en compte la tramitació dels pressupostos.

Volem que eixa proposta de resolució..., manifestem als diputats i les diputades, valencians i valencianes, a estes institucions, que aposten perquè en el tràmit de pressupostos s'incrementen les inversions cap al nostre territori i que es treballa per a sumar la resta de grups parlamentaris a esta decisió.

He de confessar que jo ho tindrè molt fàcil perquè Joan Baldoví i els diputats i diputada de Compromís a Madrid ho tenen molt clar i continuaran presentant les esmenes amb les inversions que necessitem els valencians i les valencianes.

Però la defensa d'esta postura, la defensa d'esta agenda valenciana pròpia per part dels diputats valencianes i valencianes, ha de fer-se sense condicions, sense xantatges, sense exclusions, perquè ací alguns han intentat posar al mateix nivell les necessitats i els interessos dels valencians amb un xantatge, com una moneda canvi, a canvi d'aprovar els pressupostos. I això no ho anem a permetre.

La defensa de l'agenda valenciana ha de ser autònoma, i això vol dir sense lligadures i sense subordinacions als interessos de Mariano Rajoy. Per tant, ací està la proposta, ací està la proposta oberta al diàleg, amb un objectiu molt clar, que més enllà del debat de pressupostos preservem una agenda valenciana tan bàsica per a la nostra ciutadania.

Senyor president, com he dit abans, li agraiïc molt que vosté haja portat esta agenda valenciana a Madrid, molt positivament a més. Una agenda àmplia, que tocava molts temes. Una agenda valenciana que no només parlava d'un poble discriminat i un poble maltractat, perquè també parlava d'un poble solidari.

Quant al resultat de les negociacions? Doncs bé, no podem ser molt optimistes, perquè sabem qui governa a Madrid i com ha governat els últims anys, doncs bé, optimistes no podem ser, però, vaja, ja vorem què passa ahí, no?

Siga com siga, els representants dels 5 milions de valencianes i de valencianes que estem ací tenim una responsabilitat històrica i hem d'estar a l'altura del moment que vivim. Tenim una responsabilitat de convertir les necessitats dels nostres conciutadans en les nostres reivindicacions a Madrid. No

podem confiar que ningú regale això; tenim dret a viure millor, tenim dret a ser solidaris.

I, senyor president, els drets no es regalen, els drets cal conquerir-los. Així que, senyories, siguem valents i valentes i posem-nos a treballar en això.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Ferri, per la seua intervenció.

A continuació, i en nom del Grup Socialista, prendrà la paraula el seu síndic, senyor Mata.

El senyor Mata Gómez:

Gràcies, president.

Bon dia, senyories.

Gràcies, president de La Generalitat, per haver defensat els interessos dels valencians. Vosté ho ha deixat caure, però és la primera vegada que un president autonòmic ve a esta cambra a explicar què ha fet en la conferència de presidents, i sobretot que ha escoltat els valencians i els seus representants polítics per anar a Madrid, per anar a eixa conferència de presidents.

Jo també voldria, senyoria, senyories, fer referència a un trosset de la sentència que han notificat este matí, que crec que és la continuació del que ha dit el meu amic i company Joan Ferri. «No puede olvidarse que la supresión de un servicio público tan importante suponía objetivamente una enmienda a la totalidad a la gestión previa de sus responsables por parte del legislador autonómico.» *(Aplaudiments)*

Esta televisió mor perquè el grup que sostenia el govern i sostenia la televisió va fer una esmena a la totalitat d'una gestió nefasta, d'un pufo de 2.000 i tants milions d'euros i que va arrasar amb el que és un servei públic.

President, s'ha de fer menció a com arribà la Generalitat valenciana a la conferència de presidents. Perquè jo crec que..., i hui estan ací els representants sindicals. Els representants sindicals, que són la garantia més important que tenen els treballadors per a defensar els drets, els seus drets, són pioners en establir noves propostes a les societats per a vore com podem continuar evolucionant. Ells coneixen perfectament la situació dramàtica dels treballadors, dels treballadors pobres, i estan fent propostes impositives de si els robots han de cotitzar a la seguretat social, si els treballadors han d'incrementar els seus salaris perquè les societats progressen, però també els representants empresarials. Jo crec que l'esforç que ha fet l'empresariat valencià d'assentar-se en totes les taules convocades per Presidència de La Generalitat i la Generalitat valenciana suposen el trencament amb una època en què se'ls obligava a participar en certs actes, se'ls amenaçava si no participaven i s'exigia una lleialtat *inquebrantable*.

Vosté està construint una societat normalitzada, que és el que està costant d'entendre. I per això jo crec, senyoria, que ha d'allunyar-se del que és esta democràcia sentimental que alguns volen transmetre. La democràcia quan és sentimental acabà sent un parc temàtic, i esta comunitat ja no és un parc temàtic, ja no ho és. Hem liquidat una història nefasta, perquè si no recordem com s'ha trobat vosté este país és impossible valorar què ha passat en la conferència de presidents.

En esta comunitat el 48% de la gent que ja no cobra atur no té ni un ingrés. En esta comunitat la llei de dependència no s'aplicava. En esta comunitat ens hem trobat que hi havia un 22 i tants per cent de gent amb risc d'exclusió social. Era una comunitat que va perdent població perquè els immigrants tornaven a sa casa i la gent més dinàmica de la nostra joventut se n'anava a treballar a fora. Una comunitat on els empresaris fugien perquè sabien que els peatges que els demanaven eren massa forts. I jo crec, senyoria, que del que es tracta és de repensar què està passant en esta Espanya, què està passant.

La conferència de presidents hauria de ser la quotidianitat de la gestió. Esta setmana el professor Muñoz Machado, que és un gran jurista, mos va explicar claríssimament que mentre les forces polítiques demanen la modificació del Senat perquè siga l'autèntica cambra autonòmica, ell sosté que el que s'ha fer és eliminar directament el Senat, perquè és inútil, i el que s'ha de fer és revitalitzar la conferència de presidents com al lloc d'encontre de l'Espanya-estat enfront de l'Espanya-govern. I en esta dinàmica absolutament perversa no escolte els cants de sirena que li parlen de qui defensa més els valencians i les valencianes.

Ahir este parlament va treballar per tots els valencians i les valencianes aprovant la llei de funció social de la vivenda i la llei contra la pobresa energètica, i la direcció del Partit Popular no estava en la cambra. No estava! Eixa és la defensa dels valencianes i de les valencianes? *(Aplaudiments)*

S'està fugint d'una realitat que és real. El pes de la defensa dels interessos del poble el tenen les comunitats autònomes. Quan una persona s'alça pel matí i va pel carrer, agafa un transport públic o autonòmic o municipal. Després, si està malalt, se'n va a un hospital gestionat per l'administració pública. Quan necessita algun tipus d'atenció social, està l'autonomia per davant. Les nostres carreteres comarcals són importants. Tot el que ha de vore en la nostra vida està vinculat en les competències autonòmiques. Com és possible que el gran debat polític nacional parle de la pobresa energètica i del salari mínim de reinserció si la competència és nostra? És que l'Estatut d'autonomia de 2016, perquè ningú ha inventat les coses, per una aportació dels socialistes, garantia que hi haguera una renda mínima de reinserció per a la gent. I quan el debat nacional parla d'uns temes, al final els qui ho han d'executar i pagar som nosaltres. I mos estan enganiant perquè no mos donen els diners.

És impresentable que el govern Rajoy reconega que enguany ha recaptat 13.000 milions menys de quotes a la seguretat social. 13.000 milions! I algú parla dels 1.300 milions «ficticis».

La realitat, president, és que hem de creure en Espanya com un projecte que se va consolidant cada dia, no és res tancat,

no és res emocional, no és res de banderes. Si no ha anat, si no ha anat a la conferència de presidents el president de Catalunya i el president del País Basc és el gran fracàs de Mariano Rajoy. En 2004, en la conferència, anà Ibarretxe. Ibarretxe va defensar un pla que volia trencar Espanya, que volia canviar l'estructura d'Espanya, democràticament. Va perdre i se va reconduir la qüestió. I el president Maragall dugué un estatut d'autonomia que va ser referendat pel parlament espanyol, per les Corts i pel poble català, i després se'l carregaren en el Tribunal Constitucional creant un problema a Espanya d'un nivell impressionant. Perquè no és un problema nominalista. És un problema de competències. Algú està volent que els presidents autonòmics i les autonomies estiguen en un ring de boxa, que se barallen entre ells, que comencen a colzades.

Però si nosaltres som molt més pobres que la resta d'espanyols! Farà falta solidaritat de la resta! Si nosaltres tenim un salari mitjà que des de 2008 fins ara ha baixat el 10%.! Si els nostres ingressos estan 12 punts per baix de la mitjana nacional! És que és un tema que s'ha de repetir, i repetir i repetir. No pot ser que en el País Basc esta renda mínima siga de 900 euros i ací estem barallant-nos perquè siga de 350. És que no pot ser! I no és un problema del «concerto». Es un problema de las liquidaciones que le hace el estado español al País Vasco. Es que no entiende que cualquier sistema de justicia...

Mire, señor Marí, se lo voy a contar. Si mañana el domicilio fiscal del País Vasco Volkswagen se traslada del País Vasco a Madrid deja de ingresar 300 millones de euros. No hay ningún sistema perfecto. Si eso es lo bueno de la democracia, que no hay ningún sistema que sea inquebrantable.

El otro día discutíamos, en la ley de acompañamiento de presupuestos, lo que suponía el impuesto de sucesiones y donaciones, y uno de sus compañeros decía, «es que ustedes han puesto un ingreso que también es ficticio, dicen que van a ingresar 83 millones». Bueno, pues esta semana hemos conocido, lamentablemente, el fallecimiento de una de las grandes fortunas valencianas, y probablemente el ingreso para esta comunidad sea de 200 o 300 millones. Pero no se pueden oír los cantos de sirena para castigar... (*Veus*) No, pero no es que se mueran todos. Mire usted, todos los multimillonarios norteamericanos tienen un *lobby* en el cual le piden a sus países que el impuesto de sucesiones sea alto, porque creen que eso les incentiva a sus familias, porque creen que es un mecanismo de devolver a la sociedad lo que les ha permitido enriquecerse. Y estamos en una banda de justicia social en que la gente que solo tiene unos pequeños ahorros y la vivienda de sus padres no paga impuestos, que las clases medias pagan una..., nada de impuestos y las grandes fortunas sí que pagan por impuesto de sucesiones y donaciones.

Pero si en el año ochenta nació esta transferencia a las comunidades autónomas porque se entendía que era un mecanismo de recaudación de las comunidades autónomas; pero en la carrera ésta disparatada en la que alguien propone la supresión del impuesto, no se sabe muy bien para defender a no se sabe quién, está empobreciéndonos a todos nosotros. No es justo que quien sea muy rico porque ha trabajado bien y ha conseguido que la sociedad le haya permitido enriquecerse, que no haya algo que devuelva a la propia sociedad a través de un régimen impositivo. ¡Es que no puede ser! (*Veus*) ¡Es como un impuesto de la renta! ¡Elimínenlos!

Y además, no digan mentiras. El concierto sanitario de los hospitales de la Ribera no es más barato que la pública, (*aplaudiments*) y les voy a decir por qué. Porque hay cómputos que no se tienen en cuenta. Están permitiendo las leyes que la gente que va a ese tipo de hospitales sea fichada desde otras demarcaciones. Y si fichan a alguien de veinticinco años, que no se va a poner enfermo en cincuenta años, el gobierno valenciano les pagará todos los años una cantidad por cada una de las personas. Y como se consiente que los tratamientos caros y los enfermos muy caros vayan a la pública, en teoría porque son los mejores, ¡están pervirtiendo los números! Y está lleno de trampas esto.

Mire, señora Catalá, ayer, en el debate que decía usted de Sandra Casas, parte de una premisa falsa. La ley de compatibilidades..., dice que no se aplica la ley de compatibilidades a los altos cargos que toman decisiones en base a actos reglados. La diferencia, todos los actos de la vicepresidenta del gobierno y su *conselleria* son actos reglados, ajustados a la ley. Todos los actos que ustedes hacían de meter en los cajones las instancias de la dependencia, tener los PIE bloqueados, no pagarle a la gente y no pagar a la gente que había fallecido era una inmoralidad que vulneraba la ley. Y por eso perdían en los tribunales. (*Applaudiments*)

Señorías, señoría, de qué estamos hablando. Estamos hablando de que si mañana decide el Gobierno de España condonar la deuda histórica o al menos la que ha venido por el FLA, las cuentas del estado español no se alteran, en absoluto, porque ya es deuda del estado español. Y cuando el Gobierno de España va a hablar con Bruselas, ya tiene computada esa deuda. Y cuando se nos dice «es que eso sería injusto para las comunidades que gestionan bien». No, sería injusto para las comunidades que han estado sobrefinanciadas, sería injusto para las comunidades a las que les hemos apoyado entre todos. Y es de justicia que nos perdonen la deuda histórica, (*aplaudiments*) y ahí tiene que estar todo el mundo, ustedes, nosotros. Y no le hace daño a España, aclara la situación con España. Es una deuda que ya está reconocida. Y no puede ser que nosotros asumamos cada día más competencias, que en el parlamento español hablen de qué hacer con la pobreza, con no sé qué, con la dependencia y los paguemos nosotros. Eso es lo que alguien tiene que entender en este estado.

En el devenir de las autonomías, en el devenir de lo que ha pasado, tenemos un estado mucho más sólido, mucho más sólido. Hasta que alguien ha sacado las banderas, los sentimientos, los corazones para atacar a determinadas comunidades autónomas, y se defienden. Esquerra Republicana no es una fábrica de independentistas. Son independentistas. Y eran cuatro gatos hasta que el Tribunal Constitucional se cargó el estatuto de autonomía de Cataluña. (*Veus i protestes*) Y se lo cargó cuando los miembros del Partido Popular iban por las calles recogiendo firmas para pedir que se cargaran..., conceptos. El problema es de conceptos, de sentimientos. El problema es cuando a la gente le molesta determinados términos o determinadas banderas.

Y eso es lo que está destrozando a este país. Y la conferencia de presidentes ha sido una obligación moral y política de una situación nueva en el parlamento español, porque quien se negó a convocar la conferencia de presidentes durante cinco años no ha tenido más remedio que convocarla. Y cuando introducimos en la agenda el tema de la violencia de género,

introducimos el tema de los refugiados, claro que es una inmoralidad. En un país que vemos que el presidente de los Estados Unidos quiere hacer una gran barrera para separar a otro país que necesita el comercio con ellos y sube la bolsa. No entiende que esto no es un..., algo razonable. ¿Qué está pasando cuando nosotros no podemos pagar a toda la gente que necesita el dinero para sobrevivir? Estamos construyendo un mundo muy complicado.

Yo creo que, al final, la conferencia de presidentes, la labor que ha hecho el presidente de La Generalitat, que su equipo es extraordinario, lo que ha hecho la *conselleria* de hacienda, ya hemos visibilizado el problema valenciano. Cuando fuimos a las Cortes Generales, les explicábamos que era un horror que ni nos vieran ni nos oyeran, porque Madrid como concepto significa la exclusión del resto de cosas. Nieva en Madrid, se entera toda España. Nieva aquí, nos bloquean las carreteras y hay gente que le destrozan las casas y se acaba. ¿Por qué? Porque no tenemos medios de comunicación, porque no tenemos determinada presión.

Pues después de veinte años, alguien ha dignificado este país, y es el gobierno valenciano. Es que el problema valenciano no exista, no existe, no existía durante veinte años. Durante veinte años éramos los campeones, los más fuertes, los que más crecíamos y era un mundo irreal. Y al final, lo deseable es querer convivir en un estado como este, que nosotros hagamos cada vez más España siendo más autonomistas, que no es incompatible el ser más España y ser más autonomistas y no es incompatible modificar la Constitución contando con las comunidades autónomas, pero es que no se va a poder modificar la Constitución si no participan las comunidades autónomas.

Esto me recuerda a..., Jeffrey Archer, creo que es un periodista inglés, entrevistó una vez a una aristócrata británica y le dice: «Y usted...» Se llamaba lord..., *lady* Longford –o algo así–. Y le dice: «¿Usted alguna vez ha pensado en divorciarse de lord Longford?» Y dice ella: «¿Divorciarme? ¡Qué horror! No, ¡por Dios! Asesinarlo sí, pero divorciarme, no.» (*Rialles*) Pues eso es lo que está pasando. No nos queremos divorciar de España, pero a veces tenemos unas ganas de hacer algunas cosas...

Muchas gracias.

El señor president:

Señoría... (*Aplaudiments*)

Sí, señora Bonig, ¿per a què demana vosté la paraula? (*Veus*)

La senyora Bonig Trigueros:

Por alusiones.

El señor president:

L'al·lusió ha de ser personal. I, ¿quin tipus d'al·lusió és?

La senyora Bonig Trigueros:

Ha dicho que la dirección del Grupo Popular no estaba cuando se votó la ley de la función social de la vivienda. Y eso es... (*Veus*) En el debate estuvimos, sí, sí.

El señor president:

Senyoria, sobre esta qüestió específica... Més que al·lusió, seria una inexactitud. Però només per a esta qüestió, perquè ahir li vaig donar per al·lusions i se me'n va anar *por los cerros de Úbeda*.

La senyora Bonig Trigueros:

Como todos. (*Rialles*)

Gracias, señor presidente, por su magnificencia.

Evidentemente, el señor Mata ha dicho que el Grupo Popular no estuvo ni en el debate (*veus*) ni en la votación.

El señor president:

Senyories, senyories...

La senyora Bonig Trigueros:

La dirección del Grupo Popular estuvo en el debate y en la votación de la ley de la función social de la vivienda. Y simplemente por alusiones generales: si el PP lo hizo tan mal en radiotelevisión valenciana, ¿por qué apoyaron en la Audiencia Nacional los argumentos del PP? (*Veus i protestes*)

El señor president:

Senyoria, això ja estava fora de lloc. (*Aplaudiments*)

Senyor Mata, ¿per a què demana vosté la paraula?

El señor Mata Gómez:

Era una rectificación de una inexactitud.

Es que al despedirse la señora Bonig..., a l'abandonar el ple digué: «Será la primera ley que derogaremos.» Sols volia aclarir...

El señor president:

Té la inexactitud per a esta qüestió... (*Veus*) ¿Ja està?

El senyor Mata Gomez:

Era aclarir això. Ara sí que recorde que una de les dos lleis la va votar dient que seria la primera que derogaria.

El senyor president:

Val. (*Aplaudiments i protestes*)

Senyories, ho deixem ahí. Anem a acabar... (*Veus*) Senyories... El Grup Popular...

Ara, per a finalitzar el debat, senyories, el president del Consell prendrà la paraula, ara sí per temps taxat de deu minuts.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies.

Moltes gràcies, senyor president.

Moltíssimes gràcies a tots els síndics de distints grups per les seues aportacions a este debat, que, evidentment, és un debat que ha de continuar, perquè, efectivament, la conferència de presidents és, com he dit des del meu inici de la intervenció, un punt d'inici, una fita de començament i en absolut és el final, ni molt menys, del recorregut.

Passió, senyora Bonig, ha d'estar sempre acompanyada de raó, perquè ara estem veient un món que s'està anant a destruir la il·lustració. I jo, sincerament, estic per la il·lustració ara i sempre, pels valors de la Revolució Francesa, pels valors de la igualtat, la llibertat, els valors kantians que ens han fet avançar com a món, (*aplaudiments*) perquè estem veient ara molta gent que només vol intentar, com ha passat ací també en esta nostra comunitat durant molt de temps, exaltar les baixes passions per no parlar de la veritat de les coses.

I parlant de la veritat de les coses, este govern, el govern que naix de l'Acord del Botànic, mai haguera tancat Canal 9. ¡Mai, mai, (*aplaudiments*) mai! Mai haguérem tancat Canal 9. Varen tancar vostés Canal 9 en una situació que, recull perfectament la sentència de l'audiència, absolutament d'una manera absolutament contrària a l'interés del poble valencià.

Ara bé, ara bé, és cert, és cert que vostés, en eixa malifeta de gestió, d'eixa gestió que ens ha deixat més de 1.200 milions d'euros, que pagaran els nostres fills i els nostres néts, això, evidentment, eixigia una rectificació, òbviament.

I mire, ¿sap el què ha passat amb l'ERO? El que ha passat al final és que..., a soles faltaria que encara estigueren, estigueren reivindicant-se pel que ha segut esta gran desfeta. Mire, a nosaltres ens haguera agradat que no haguera tingut d'estar este tema damunt l'agenda, que haguera continuat la televisió i haguérem reconduït la televisió per a fer una televisió pública de qualitat i en valencià, que no era el que n'hi havia.

Però, malauradament, no ha pogut ser possible i hem hagut de començar de zero. I ara n'hi haurà, sí, hi haurà una televisió

pública valenciana de qualitat i no *governamentalitzada*, (*aplaudiments*) i no *governamentalitzada*, i no dividida absolutament, com van fer vostés. Això és el que va a passar ara.

Mire, i anem a parlar d'allò que ens ha portat ací, sols parlar un moment d'allò que ens ha portat ací. Mire, vosté parla de qualitat de la democràcia. Jo crec que és ben obvi que moltes de les qüestions que se debaten en este parlament mai s'havien debatut abans, entre altres coses, mai ningú havia vingut a comparéixer. Però és que ahir estava dient..., també vosté parlava de coses de la sessió de control i la vicepresidenta va estar en la sessió de control explicant...

Vull dir, en estos moments..., i això no és que siga un objecte de lluïment per part d'este govern; és un objecte de normalitat democràtica, però és que n'hi han coses de normalitat democràtica al nostre país (*aplaudiments*) que pareixen revolucionàries, perquè mai havien estat aixina.

I li vaig a dir una cosa, senyora Bonig, des de tot l'afecte, i des de tot el respecte –perquè hi ha algú que diu que no tinc respecte, tot el respecte–, li dic: ja mos hem reunit vosté i jo més vegades que totes les vegades que els caps de l'oposició vam tindre oportunitat de reunir-mos amb els anteriors.

Per tant, evidentment, ha canviat el clima i això és una cosa positiva per a la convivència del poble valencià.

I li vaig a dir més, sap vosté, quan estava fent referència vetlades a Canal 9, que mai en la vida el Partit Popular ens va demanar, mai, parlar per a solucionar el problema de Canal 9. ¡Mai! Deixen ja de dir mentides. ¡Mai! A mi mai me va cridar (*aplaudiments*) el president Fabra per a demanar a vore si solucionaven esta qüestió. I supose que als portaveus de Compromís tampoc.

Per tant, eixa és la realitat. Això va ser una cosa que van decidir vostés i vostés, en eixa qualitat de la democràcia tan especial, van decidir.

A més a més d'això, parlem de la reforma fiscal. Efectivament, alguns de vostés han fet referència–, el senyor Montiel, d'una manera prou diferent a vosté–, han parlat de la qüestió impositiva. Però és veritat que... Mire, vosté ha parlat d'una proposta..., l'única proposta que ha fet ha segut la proposta d'eliminar l'impost de successions. ¿Sap vosté, parlant de coherència, que a Castilla-León, a Múrcia l'impost és més alt que a la Comunitat Valenciana? Eixe impost que vosté diu, des de la coherència del neoliberalisme, que cal acabar, (*veus*) en comunitats autònomes governades per vostés, resulta que és més car que a la Comunitat Valenciana.

I li dic més, gràcies també a l'acord pressupostari, amb l'acord amb Podemos sí que s'ha aconseguit una cosa important. És que ací també hem baixat impostos. Però, ¿a qui hem baixat impostos? A aquells que de veritat necessiten que tinguen un ajust fiscal real, perquè el problema que n'hi ha és que a la Comunitat Valenciana, com s'ha explicat en reiterades ocasions, aquells que més tenen pagaven menys i els que menys tenen pagaven més. Eixa és la realitat. Eixa era la seua política fiscal, una política antiprogressiva, una política fiscal antiredistribució.

Per tant, el camí encetat en la nostra coresponsabilitat fiscal, que, com saben vostés, és limitada, ja té una clara direcció: sí, reforma fiscal progressiva. Sí, reforma fiscal en què finalment

paguen més aquells que més tenen. Òbviament, ha de ser aixina i serà cada vegada més aixina.

Respecte al..., la qüestió de Catalunya. O siga, que no vagen el president Puigdemont i el president Urkullu a mi me pareix que és una mala notícia per al funcionament de la conferència de presidents i per al funcionament de l'estat.

Ara bé, jo he respectat –i sí que he parlat–, jo he respectat la seua decisió, encara que no l'he compartida, però crec que, efectivament, n'hi ha una qüestió elemental, que és el respecte institucional. I és veritat que és un cert fracàs d'ells, però també és un cert fracàs del govern, de no haver contribuït perquè això fóra possible.

Però, en qualsevol cas, jo el que sí que vull dir-li és que Puigdemont *no es mi mejor amigo*, no és el millor amic, allò que diuen ara els jóvens. No. Ara bé, respecte absolut a Puigdemont o a qui governe Catalunya despús-demà, respecte absolut a qui governe Múrcia, respecte absolut a qui governe qualsevol comunitat autònoma, respecte absolut.

I a partir d'ahí, no és una qüestió geogràfica, és que és una realitat. Lo que pasa en Cataluña, estimado portavoz de Ciudadanos, lo que pasa en Cataluña nos afecta directamente, porque Cataluña es a quien más exportamos y a quien más compramos.

Por tanto, nosotros, ante lo que pase en Cataluña, no vamos a ser testigos impasibles, y nosotros vamos a trabajar en la pequeña medida de posibilidades para intentar solucionar los problemas, porque lo otro sería irresponsable.

Y durante demasiado tiempo, en la relación de la Comunitat Valenciana con Cataluña, se ha jugado con fuego y con una enorme irresponsabilidad, no solo entre la Comunitat Valenciana y Cataluña, entre Cataluña y España. Y ha habido muchos irresponsables, pero no se puede simplemente hacer un análisis sectario y situar el foco en un lado. Evidentemente, la historia está ahí, y la ha relatado en parte el portavoz socialista y no voy a intervenir más en este aspecto.

Lo que sí que creo que es fundamental es que nosotros en estos momentos no perdamos de vista cuál es nuestro objetivo. Y nuestro objetivo en estos momentos es defender el interés general de los valencianos. Y eso es lo que vengo haciendo desde que estoy aquí.

Y por eso, quiero decirle una cosa a la señora Bonig, para que no haya ninguna duda. Mire, este es un gobierno que tiene una vocación clara y directa, y es: solo tiene un..., alguien que pueda apretar el botón, que son ustedes. Aquí el presidente de La Generalitat el único compromiso que tiene, el único, es con el pueblo valenciano y con estas Cortes. (*Aplaudiments*) A mí, señora Bonig, no me van a imponer nadie, nunca, desde Madrid, votar a dos magistrados de Madrid, como pasó ayer con ustedes. Yo voy a defender siempre el interés general de los valencianos, (*aplaudiments*) ahora y siempre.

Es evidente que es un cambio de perspectiva. Es que yo creo que... Miren, es que no entienden... Yo creo que hay un problema grave y es que no entienden... ¿Saben cuál es el problema? (*Veus*) Lealtad, por supuesto. (*Veus*) No, no, no. Pero es que ustedes entienden mal la lealtad. Es que la lealtad es con el pueblo valenciano.

Y, mire, le voy a decir más, le voy a decir más. Mire, ¿sabe por qué no entienden...? Es que, si no, tendré que pedir más tiempo, ¿eh? No, lo digo..., no, es para explicarlo. ¿Saben cuál es el problema? La propia arquitectura institucional a la hora de elegir el Tribunal Constitucional lo que dice es lo siguiente, dice: «Aparte de que haya unos magistrados que elijan el Congreso de los Diputados y tal, aparte, para ver la realidad plural de España, se elegirán, por parte de la comunidades autónomas y, a su vez, en el Senado, se conformará la visión territorial.» Si, finalmente, son los partidos quienes se ponen de acuerdo respecto a esa elección, es que no se entiende nada.

Y yo, sinceramente, lo diga quien lo diga, lo diga Rajoy o los *javieres* o quien quiera, si a mí me es igual, si yo solo me debo al pueblo valenciano... Es que yo subo aquí con una tranquilidad enorme, porque jamás Ferraz mandará en este gobierno como Génova mandaba antes, (*aplaudiments*), jamás, jamás, (*veus*) jamás, jamás, señora... (*Veus*) No, pero... (*Veus*)...

El senyor president:

Per favor, senyories, demane silenci. (*Se sent una veu que diu: «¡Orden!».* *Rialles*)

Senyor Fernando Delgado, no es preocupe usted, que ja diré jo la...

Demane silenci i respecte per a poder escoltar el president del Consell. (*Veus*)

President del Consell.

El senyor president del Consell:

(*Veus*) Perdona. Bueno, perdona, es que esto...

El senyor president:

Senyories, demane silenci i respecte per a poder escoltar amb atenció el president del Consell.

Senyor president, pot continuar usted. (*Veus*)

El senyor president del Consell:

President.

També per intentar contestar a altres grups. Agrair el to de les intervencions del senyor Montiel, del senyor Marí, també del senyor Ferri i del senyor Mata.

I al senyor Montiel, simplement, fer-li referència que, efectivament, este és un procés de negociació. Òbviament, nosaltres som..., signifiquem el que signifiquem.

El que jo sí que vull recalcar, dins de totes les limitacions d'estos acords, és que sí que estem treballant en la situació i en

l'agenda valenciana. Ara bé, és cert que estem al principi i que fa falta molt. I jo l'únic que demane a tots els grups parlamentaris és que allò que diguem ací, de defensa de l'interés general dels valencians, en este procés, que serà complicadíssim perquè, des de la comissió d'experts a arribar a tindre un dictamen que arribarà al Congrés dels Diputats, espere que hi haja lleialtat a qui ens devem, vosté també, tots. Als únics que ens devem de veritat és al poble valencià.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president:

Moltes gràcies, president del Consell.

Senyories, els demane que... Ens queden dos punts de l'ordre del dia. Però, previ al punt que anem a continuar, ens han arribat dos declaracions institucionals, una de elles anem a llegir-la ara.

Declaració institucional amb motiu del Dia Europeu de la Memòria de l'Holocaust

El senyor president:

Com saben vostés, demà és el Dia Internacional de la Shoah, de l'Holocaust. I, tenint en compte que hui tenim ple a Les Corts, els grups parlamentaris ens han fet arribar esta declaració institucional, que lliga en part amb el que hem parlat perquè, en estos moments, tenim nous holocausts en figures de refugiats que fugen de la guerra.

La declaració institucional diu així:

«Ara fa setanta-dos anys es va alliberar el camp d'extermini nazi d'Auschwitz-Birkenau. I, per això, des de 2005, celebrem el Dia Europeu de la Memòria de l'Holocaust, o la Shoah.

«Aquella va ser una de les èpoques més fosques de la humanitat, en la qual entre tretze i dènou milions de persones van perdre la vida a mans de la barbàrie dels camps de concentració.

«La més castigada va ser la comunitat jueva europea, amb més de sis milions d'assassinats. Una comunitat perseguida històricament per la intolerància que, al llarg dels segles, va ser utilitzada de boc expiatori dels problemes socials, creant una imatge distorsionada i, sobretot, deshumanitzada, de la cultura i les tradicions hebrees.

«A les nostres terres tenim els exemples de la persecució de l'humanista Joan Lluís Vives i l'assassinat del metge Lluís Alcanyís. També altres episodis tràgics, com l'assalt de la jueria de València, que provocà la mort de més de dos-centes persones en 1391.

«Hui recordem, des de la casa del poble valencià, totes aquelles víctimes de la intolerància. Agafem l'exemple del poble

jueu durant l'holocaust com a símbol de dignitat i resistència de tots els col·lectius que foren objectiu de la brutalitat organitzada contra la diversitat.

»Parlem de la comunitat gitana, que va patir també el seu holocaust, el *porrajmos* o *samudaripen*. Parlem de totes les víctimes per mantenir opcions sexuals i afectives diverses; de totes les persones amb diversitat funcional; i de tots els assassinats per la seua ètnia o raça o per professar religions o idees políticament diferents.

»Entre aquelles víctimes cal fer referència també als vora set-cents republicans valencians que, segons apunten alguns estudis, van passar pels camps de concentració nazis, com el de Mathausen, i només en van sobreviure 214. Valencians i valencianes assassinats per defensar els valors democràtics i la llibertat dels pobles.

»A més de recordar les víctimes i el seu trist final, estem ací per recordar i valorar la seua lluita i els seus somnis de llibertat i convivència. Que el seu coratge arribe sencer fins els nostres dies i ens ajude a encarar els reptes a què ens enfrontem per defensar la democràcia i els drets humans. Que la seua força ens ensenye a escoltar i empatitzar amb els patiments d'aquelles persones que continuen perseguides i criden a les nostres portes en busca de refugi.

»Des de les Corts Valencianes fem una crida a la unitat per barrar el pas per sempre més a l'antisemitisme i a tots els tipus de racisme, xenofòbia i intolerància que amenacen de nou l'època que ens ha tocat viure. Fem una crida per acabar amb la pobresa, les guerres, la violència contra les dones, el terrorisme global, les discriminacions per orientació sexual i afectiva i les repressions per motius religiosos i ideològics. I fem una crida per la llibertat dels pobles.

»Aquest serà el millor homenatge que podem fer a les víctimes de l'holocaust. Aquesta serà la més gran de les victòries.

»Signat 26 de gener, Palau dels Borja.» *(Aplaudiments)*

Són unes paraules que ens unixen a tots, signada per tots els grups parlamentaris. Però cal recordar en l'efemèride que tindrà lloc demà del dia de l'holocaust o la *shoah*.

Senyories, ens han acompanyat alguns representants dels col·lectius que l'any passat i enguany han participat com a representants dels diversos col·lectius que han patit la xenofòbia, el racisme o l'antisemitisme.

Projecte de llei, de La Generalitat, pel qual es crea l'agència valenciana de la innovació. Debat i votació del dictamen de la Comissió d'Indústria i Comerç, Turisme i Noves Tecnologies

El senyor president:

Ens queden dos punts a l'ordre del dia. Ara tenim un punt important, que és el debat i votació del dictamen de la comissió d'indústria, comerç i noves tecnologies sobre el projecte de llei de La Generalitat, pel qual es crea l'agència valenciana de la innovació.